

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

สลักรัก

กามเทพ

เมื่อรอยรักสลักลึก...ลงกลางใจ

ไปรษณีย์

สลักรัก

กามเทพ

ไปรยา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม (พี) คั า

สำนักพิมพ์

สุนทรียะแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๕๙

สลักรักกามเทพ

ผู้เขียน : ไปรยา

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2142-0

ราคา ๒๗๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : ครุณย์รัชต์ เชียงไกรเวช พิสูจน์อักษร : ณัฐณี กิ่งแก้ว

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วิ. พรินต์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

รองบรรณาธิการบริหาร/ผู้จัดการฝ่ายผลิตและศิลปกรรม : ธัญญาพัชร พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจตติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษากฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง
หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อาริษา ศิริบุญ

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิ ม (พี)
กร:ดาชกนอบสายตากรีนรั๊ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

เคยบ้างไหมที่เกิดความรู้สึกไม่ชอบใครหรืออะไรสักอย่างในชีวิต แต่เหมือนถูกโชคชะตากลับแก้งให้ต้องพบเจอคน สิ่งของ หรือเหตุการณ์ ไต่ก็ตามที่เราไม่ชอบอยู่รำไป

เช่นเดียวกับคู่อริที่กลายเป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมเดียวกันอย่าง พระนางของเรื่อง *สลักรักกามเทพ* ที่มีเหตุการณ์ทำให้เกิดความบาดหมาง จนแทบไม่อยากจะมองหน้ากัน แต่สุดท้ายแล้วทั้งคู่ต้องมาร่วมงานกัน จนกระทั่งเกิดเรื่องราวเหนือธรรมชาติทำให้ทั้งคู่สลับร่างกันเป็นที่ขุลงมุนวุ่นวาย ตามเนื้อหาที่คุณผู้อ่านจะได้พบในนิยายเรื่องนี้

มาถึงบรรทัดนี้ ต้องขอกล่าวคำว่าสวัสดิ์คุณผู้อ่านที่เคยได้อ่าน ผลงานของ 'ไปรยา' มาก่อนหน้านี้ หรือบางท่าน *สลักรักกามเทพ* อาจเป็น นิยายเล่มแรกที่ทำให้เราได้มารู้จักกัน แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ผู้เขียนมีความ ยินดีและขอบคุณที่คุณผู้อ่านเปิดโอกาสให้แก่นิยายเรื่องนี้

ขอออกตัวก่อนว่า ช่วงที่วางแผนจะเขียนนิยายที่มีพลอตเรื่องที่ พระนางสลับร่างกันนั้น ค่อนข้างหนักใจ...

หนักใจตรงที่มีนิยายและละครที่มีพลอตเรื่องแนวนี้ออกมามากมาย หลายเรื่องแล้ว แต่เมื่อมาคิดทบทวนจึงพบว่า ถึงคนอ่านจะคุ้นเคยเรื่องราว การสลับร่างของตัวละครดีอยู่แล้ว แต่ว่าเรื่องราวที่ถ่ายทอดจากอารมณ์ ความรู้สึกของตัวละคร สถานการณ์ที่ถูกรรสร้างจากจินตนาการของผู้เขียน

ย่อมมีความแตกต่างจากเรื่องอื่นอย่างแน่นอน โดยนิยายแต่ละเรื่องของ ผู้เขียนแต่ละท่าน ย่อมมีเสน่ห์ มีวรรณศิลป์เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว เมื่อ คิดได้แบบนี้แล้ว 'ไปรยา' จึงได้ปรึกษากับบรรณาธิการเพื่อปรับปรุงพลอต ที่นำเสนอไปก่อนหน้านี้ให้ลงตัวก่อนลงมือเขียน โดยใช้ระยะเวลาถึง หนึ่งปีเต็มสำหรับนิยายเรื่องนี้

ระหว่างเขียนก็พบว่าตัวเองเจองานหินเข้าแล้ว เนื่องจากการที่ให้ ตัวละครสลับร่างกันนั้นมีความเกี่ยวข้องกับ Point of View แบบที่เราจะ พลอตไม่ได้ แต่ละครจากที่เขียนต้องคำนึงว่า เวลาที่เราเล่าผ่านมุมมองของตัว ละครตัวไหน เพราะคนอ่านจะรู้ว่าพระเอกนางเอกสลับร่างกัน แต่ตัวละคร แวดล้อมในเรื่องไม่รู้เรื่องนี้ บางครั้งเขียนเอง เกิดความสับสนเอง จนถึงขั้น สัญญากับตัวเองว่า จะเขียนนิยายแนวนี้เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น

ผู้เขียนต้องขอขอบคุณตัวละครทุกตัวในเรื่องที่มีความชัดเจนเข้มแข็ง ถือเป็นปัจจัยหลักสำคัญในการทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างสนุกสนานและ สมจริง ขอขอบคุณกำลังใจจากครอบครัวที่อยู่เคียงข้างกันมาตลอดเส้นทาง งานเขียน ขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ ทีมงานบรรณาธิการ และทุกท่านที่ มีส่วนเกี่ยวข้องในการสรรสร้างผลงาน และที่สำคัญที่สุดคือ คุณผู้อ่านทุก ท่าน ที่มีส่วนต่อยอดให้นิยายไทยได้มีโอกาสยืนหยัดอยู่ในตลาดหนังสือที่ มีการแข่งขันสูงในปัจจุบัน

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า *สลักรักกามเทพ* ผลงานล่าสุดที่ตั้งใจนำมาฝาก คุณผู้อ่าน จะเป็นนิยายอีกเรื่องหนึ่งของพิมพ์คำสำนักพิมพ์ ที่ให้ความสุข ความบันเทิงแก่คุณผู้อ่านตั้งแต่ต้นจนจบ ที่สำคัญที่สุด ถนนสายวรรณกรรม นับเป็นเส้นทางแห่งความรักและมิตรภาพ ที่ทำให้เราได้กลับมาพบกัน อีกครั้ง...

ขอบคุณจากหัวใจ
ไปรยา

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

นักเขียนสาวเจ้าของนามปากกา ‘นิลน้ำค้าง’ นั่งมองตัวอักษร ‘จบบริบูรณ์’ ที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์อยู่ชั่วขณะ ก่อนที่นิ้วเรียวยาวจะเริ่มขยับเลื่อนลูกศรไปคลิกปุ่มปิดเครื่อง หลังจากแน่ใจว่า *สลักรักกามเทพ* นิยายเรื่องล่าสุดที่มีความยาวเกือบสามร้อยหน้าถูกเก็บลงในหน่วยความจำของเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก รวมทั้งแผ่นซีดีเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่เข็มนาฬิกาบนฝาผนังห้องซึ่งบอกเวลาเจ็ดนาฬิกาสี่สิบห้านาที

เจ้าของร่างระหงที่ยังคงสวมชุดนอนลายทางสีฟ้าสลับขาวตัวโคร่ง ลูกขึ้นจากเก้าอี้บิดตัวขยับไล่ความเมื่อยล้า แล้วใช้สองมือเสยผมขอยสั้น ที่เวลานี้อยู่เพียงจรดงูไม่ออกกว่าเป็นทรงอะไรให้พ้นไปจากใบหน้า จากนั้นจึงถอดแว่นสายตาวางลงในถาด ก่อนก้าวเท้าตรงไปยังเตียงนอน ทิ้งน้ำหนักตัวลงเต็มแรง พร้อมทั้งผ่อนลมหายใจออกมายาวเหยียด เหมือนเช่นทุกครั้งที่เจ้าตัวสามารถผลักดันตัวละครในนิยายให้ก้าวสู่จุดหมายปลายทางเป็นผลสำเร็จ

ชิงตอง หรือชื่อ-นามสกุลตามบัตรประชาชน ชนิภา นาถวัฒน์ ยึด

อาชีพนักเขียนตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยปีที่สามจนถึงปัจจุบัน นิยายเล่มที่เธอเพิ่งปิดต้นฉบับไปสดๆ ร้อนๆ เมื่อครู่นี้ ถือเป็นนิยายเรื่องที่ลิบเกล้าในช่วงระยะเวลาเกือบห้าปี เฉลี่ยแล้วหญิงสาวเขียนหนังสือออกมาปีละสามถึงสี่เล่ม ดูแล้วอาจจะมากเกินไปสำหรับนักเขียนบางคน แต่สำหรับชนิกาก็เป็นเรื่องปกติ เพราะเธอทำงานเขียนเพียงอย่างเดียว

แต่ทั้งหมดนั้นไม่น่าแปลกใจเท่ากับเรื่องที่เป็นผลงานเล่มแรกของเธอ ได้รับการติดต่อขอซื้อลิขสิทธิ์จากทางสถานีโทรทัศน์เพื่อนำไปสร้างเป็นละคร หลังจากนิยายวางขายบนแผงหนังสือได้เพียงไม่นาน นับว่าเป็นความสำเร็จที่เกินความคาดหมายสำหรับนักเขียนหน้าใหม่ มีหน้าที่ยังเป็นละครแนวซิงรักหักสวาท ที่เนื้อหาบางส่วนคนเขียนหยิบยืมจากเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในชีวิต โดยมีนักเขียนบทโทรทัศน์เป็นผู้แต่งเติมเต็มสีสันจนสนุกเข้มข้น กระซากรวดตึงให้แก่ทางสถานี รวมทั้งสร้างชื่อเสียงให้นักแสดงนำในเรื่องแล้วอานิสงส์ความดังของละครยังทำให้นักเขียนตัวเล็กๆ เจ้าของนามปากกา ‘นิลน้ำค้าง’ เป็นที่รู้จักของบรรดาแฟนนิยายและแฟนละคร ส่งผลให้นิยายเล่มต่อมาขายดิบขายดี สร้างรายได้แบบถล่มทลายให้แก่สำนักพิมพ์ มีหน้าที่ผลงานของชนิกาก็เป็นที่หมายตาของผู้จัด ผู้ดูแลการผลิตรายการของสถานีโทรทัศน์ ที่วันเวียนมาจับจองซื้อลิขสิทธิ์เพื่อนำไปสร้างเป็นละคร บางเรื่องก็ยิ่งถูกนำไปถ่ายทอดในรูปแบบของภาพยนตร์

บรรดาผู้คนที่เสพสื่อบันเทิงน้อยคนนักที่จะไม่รู้จักนามปากกา ‘นิลน้ำค้าง’ เจ้าของผลงานนิยายหลากหลายแนว ซึ่งใช้เวลาไม่ถึงห้าปีในการสร้างชื่อเสียง พร้อมกับเม็ดเงินจำนวนมหาศาลที่เจ้าตัวแทบไม่เชื่อว่างานเขียนจะสามารถสร้างรายได้ให้มากมายขนาดนี้...

“ซิง ซิงดอง หลับอยู่หรือเปล่าลูก”

เสียงร้องเรียกที่มาร่วมกับเสียงเคาะประตูเบาๆ ชูดูให้คนที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนเตียงค่อยๆ พลิกตัว ก่อนส่งเสียงตอบกลับไปว่า

“ซิงยังไม่หลับค่ะแม่”

“มาเปิดประตูให้แม่หน่อยได้ไหม”

เจ้าของห้องถอนหายใจออกมาพรี๊ดใหญ่ ตัดใจก้าวลงจากเตียง เดิน
ไขว่คว้าโซฟาไปปลดล็อกลูกบิดประตู

“ตายแล้วยายชิง ทำไม่ถึงได้โทรมเหมือนถูกใครลากไปซ้อมมาอย่าง
นี้ล่ะลูก”

“ก็ชิงไม่ได้นอนมาทั้งคืน จะให้หน้าตาดูอ่อนกว่าวัยอย่างคุณแม่นิล
ไต่ยังไงล่ะคะ” หญิงสาวย้อนกลับไปด้วยรอยยิ้มก่อนถามเข้าเรื่อง “แม่มี
อะไรด่วนหรือเปล่า ถึงได้ยอมทิ้งร้านมาหาชิงถึงบนห้องได้”

คุณแม่นิล หรือนิลยานิวหน้า ท่าทางลึกลับราวกับมีเรื่องลับลมคมใน
ที่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะพูดหรือไม่พูดดี แต่สุดท้ายก็โพล่งออกมาหลังจาก
ก้าวเข้ามาภายในห้องแล้วทรุดตัวนั่งลงบนเตียงนอน ที่มีสภาพยับเยินไม่ต่าง
อะไรกับเจ้าของ

“พ่อของชิงมาที่ร้าน แม่เลยหลบเข้ามาหาชิงนี่ละ”

“พ่อ...” ชนิภาครางออกมาเบาๆ ก่อนเอ่ยอีกว่า “สงสัยปีนี้หน้าจะท่วม
หนัก”

“นั่นสิ ร้อยวันพันปีไม่เคยไหลหน้ามาให้เห็น หรือว่าตอนนี้พ่อชิงเขา
จะรู้ว่าตัวเองมีลูกสาวเป็นนักเขียนชื่อดัง”

“พ่อเขาจะรู้หรือไม่รู้ก็ไม่มีผลอะไรกับชิง ว่าแต่แม่เถอะ ชิงมาแบบนี้
ไม่กลัวเขาตามเข้ามาในบ้านหรือไง”

“เขาคงไม่กล้าตามเข้ามาหรอก เฌียวเขามาด้วย”

“ความจริงแม่ไม่เห็นต้องหลบหน้าพ่อเลยนี่นา ในเมื่อเรากับเขาไม่มี
อะไรเกี่ยวข้องกันแล้ว” ชนิภาพูดพลางยิ้มกลบเกลื่อนความรู้สึกที่เกิดขึ้น
กลางใจ

ความรู้สึกที่เจ้าตัวอธิบายไม่ถูกว่าเป็นอย่างไรกันแน่

อาจเป็นเพราะชนิภายังคงจดจำภาพเหตุการณ์วันที่พ่อก้าวออกไปจาก
บ้านหลังที่เคยอบอุ่นด้วยความรักความเข้าใจ เพื่อไปใช้ชีวิตกับผู้หญิงที่

สาวกว่า มีฐานะดีกว่าคูชีวิต ที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมายาวนานได้เป็นอย่างดี วันที่พอกับแม่ไปจดทะเบียนหย่า เป็นวันเดียวกับที่ชนิกาก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยของรัฐในฐานะน้องใหม่คณะอักษรศาสตร์ วันที่เธอควรมีความสุขกับความสำเร็จที่ได้รับ แต่ทว่าหัวใจดวงน้อยกลับเต็มไปด้วยความทุกข์และหยดน้ำตาที่ไหลรินท่วมใจ

นับจากวันนั้น ชีวิตของชนิกาก็มีเพียงแม่กับน้ำสาว ซึ่งถือเป็นคนในครอบครัวที่พร้อมจะร่วมทุกข์ร่วมสุข ก้าวเดินไปด้วยกัน โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยผู้ช่วยหน้าไหนมาทำหน้าที่ปกป้องดูแลให้เสียเวลาเสียความรู้สึกอีกต่อไป

“แม่วางหน้าไม่ถูก ไม่รู้สิ แม่อาจจะคิดมากไปเอง” เจ้าของใบหน้าอ่อนกว่าวัยบอกพร้อมกับถอนหายใจหนักหน่วง

“แม้อยังไม่ลืมพ่อใช่ไหม” ชนิกาถามพลางประสานสายตาดูหญิงแกร่งตรงหน้าเพื่อจับความรู้สึก

“จะเจ็ดปีแล้วนะซิง”

“แม่ตอบไม่ตรงคำถาม”

“คือแม่...”

“บอกซิงมาเถอะน่า รับรองซิงจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ” หญิงสาวบอกพร้อมกับเดินเข้ามานั่งเคียงข้างมารดา

“เวลาที่แม่เห็นหน้าพ่อของซิง แม่รู้สึกเหมือนมีใครเอามีดมารัดซ้ำตรงรอยแผลเป็นที่เราพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ร่องรอยมันจางลง”

“แม่...” ชนิกาตรง ก่อนเอื้อมไปจับมือมารดาแล้วบีบเบาๆ

“แม่อ่อนแอกว่าใช่ไหมซิง”

“แม่ไม่ได้อ่อนแอหรอกคะ เพราะถ้าแม่อ่อนแอ ซิงคงไม่มีวันนี้ ซิงได้รับการถ่ายทอดพันธุกรรมหญิงเหล็กมาจากแม่นะคะ”

คำพูดเปรียบเปรยของชนิกาสามารถเรียกรอยยิ้มจางๆ จากริมฝีปากบางที่แต่งแต้มด้วยลิปสติกสีชมพูหวาน แต่สีหน้าท่าทางยังคงแข็งด้วยความ

หม่นหมอง หญิงสาวจึงเอ่ยซ้ำอีกว่า

“แม่อย่าคิดอะไรมากเลยนะคะ พ่อเขาอาจไม่ได้ตั้งใจมาให้เราเห็นหน้าก็ได้ ร้านต้นไม้แถวนี้มีตั้งหลายร้าน อีกรายบ้านเราก็เปลี่ยนแปลงไปตั้งเยอะ พ่อคงจำไม่ได้แล้ว”

“นั่นสินะ ร้านต้นไม้ของเราทั้งขยายทั้งปรับปรุงตั้งหลายครั้ง บ้านก็ต่อเติมจนแทบไม่เหลือเค้าเดิม พ่อเขาคงจำไม่ได้อย่างที่ขิงว่าจริงๆ นั่นละ” นิลยาบอกพร้อมกับเปิดยิ้มกว้าง

เมื่อเห็นผู้ให้กำเนิดสบายอกสบายใจกลับมาเป็นคุณแม่ นิลคนเดิม ความมั่งงั่งเหงาก็กลับเข้ามาจู่โจมชนิดอีกทีหนึ่ง จนต้องยกมือขึ้นปิดปากหา

“ง่วงก็นอนเถอะลูก แม่ไม่กวนขิงแล้วละ”

“แม่จะออกไปที่ร้านเลยหรือคะ”

“แม่คงไม่ออกไปแล้วละ อยู่ทำกับข้าวไว้ให้ขิงกินดีกว่า ถ้าอาเรียรับมือไม่ไหวคงให้เด็กที่ร้านวิ่งมาตามเองแหละ”

“ขิงขอนอนก่อนนะคะแม่ ง่วงจนเบลอลไปหมดแล้ว”

ชนิดาพุดจบบักลัมตัวลงนอนบนเตียง หลับตาลงแทบจะทันทีที่ศีรษะสัมผัสกับหมอนเนื้อนุ่ม เปิดโอกาสให้ผู้หญิงที่เธอรักมากที่สุดในโลกโน้มตัวลงมาหอมแก้ม ดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดหน้าอก พร้อมกับบ่นเรื่องที่หญิงสาวทำงานหนักเกินเหตุเหมือนเช่นทุกครั้งที่เธง่ปิดตั้นฉับ แต่ไม่ว่าจะอย่างไร คำพูดแสดงถึงความห่วงใยที่แว่วผ่านเข้ามาในโสตประสาทเวลานี้เปรียบเสมือนเสียงเพลงซบกล่อมให้เธอนอนหลับฝันดี เพื่อจะได้ตื่นขึ้นมาเผชิญหน้ากับทุกเรื่องราวในโลกแห่งความเป็นจริง

โทรศัพท์มือถือส่งเสียงเรียกเข้าดังต่อเนื่องหลายครั้ง ส่งผลให้เจ้าของเครื่องมือสื่อสารที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงานต้องยกหมอนขึ้นมาปิดหน้าปิดหู เพื่อจะได้รอดพ้นจากเสียงรบกวนนั้น

แต่ดูเหมือนคนที่โทร. เข้ามาจะไม่ละความพยายาม เพราะหลังจาก

ภายในห้องกลับสู่ความสงบได้เพียงไม่ถึงสองนาที ท่วงทำนองเพลงใน
จังหวะสนุกสนานก็ดังขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้หญิงสาวสปริงตัวลุกขึ้นอย่าง
รวดเร็ว ตัดใจคว้าโทรศัพท์มากดรับสายโดยไม่สนใจว่าใครเป็นคนโทร. เข้า
มา

“ฮาไหล...” ซนิภาลากเสียงพร้อมกับอ้าปากหา

“น้องซิงยังไม่ตื่นหรือคะ ถ้าอย่างนั้นพี่ตาร์วางสายก่อนนะคะ”

ลุ่มเสียงของกีตาร์ เลขาฯ ผู้จัดละครคนดังเต็มไปด้วยความเกรงใจ
สงสัยคงได้ยินเสียงทาวหวอดใหญ่ที่ซนิภาตั้งใจแสดงให้คนที่โทร. มาปลุก
เธอได้รับรู้

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่ตาร์ ซิงตื่นแล้ว”

“พี่เกรงใจจังเลยคะ แต่คุณมนต์นะสิคะ เร่งเข้าเร่งเย็นให้พี่โทร. หา
น้องซิง”

“คุณมนต์ให้ทวงเรื่องสลักรักหรือเปล่าคะ”

“นั่นก็ด้วยค่ะ แต่คุณมนต์อย่าให้พี่โทร. บอกน้องซิงว่าตอนนี้ช่อง
อนุมัติแล้ว”

“อนุมัติแล้ว” ซนิภาทวนคำด้วยความยินดี

“ไม่ใช่แค่อนุมัติอย่างเดียว ตอนนี้วางตัวนักแสดงนำมาเรียบร้อยแล้ว
นะคะ”

“พี่ตาร์เลยมาเร่งเอาต้นฉบับจากซิงใช้ไหมคะ”

“เป็นคำตอบที่...ถูกต้องที่สุดในโลกเลยค่าน้องซิง” กีตาร์บอกพลาง
ส่งเสียงหัวเราะเร็งราวกับกำลังทำหน้าที่พิธีกรรายการเกมโชว์

นักเขียนสาวลอบถอนใจ ไม่เห็นต้องเดาให้ยาก ต้นเหตุที่ทำให้เธอ
ต้องอดหลับอดนอนเพราะเจ้าของค่ายละครนามว่ามนต์ชิตานีละ ที่โทรศัพท์
มาหาเธอวันละหลายครั้งหลายหน นับตั้งแต่ได้เรื่องย่อานิยายเรื่อง *สลักรัก
กามเทพ* ไปอ่าน ไม่ทันข้ามวัน ผู้จัดสาวไฟแรงก็รีบโทร. มาจับจองเป็น
เจ้าของลิขสิทธิ์ ทั้งที่นิยายเพิ่งจะเขียนได้เพียงสามสี่ตอนเท่านั้น

‘คุณมนตรีไม่รอให้ช่องอนุมัติก่อนหรือคะ’ ครั้งนั้นชนิภาเปิดโอกาส เพราะไม่ต้องการให้เจ้าของค่ายต้องเสียเงินมัดจำบทประพันธ์ของเธอฟรีๆ ขึ้นทำแบบนั้น มนต์ก็ถูกผู้จัดรายอื่นปาดหน้านิยายตีๆ ไปลิคะ คุณชิง’

‘แต่ชิงเพิ่งเขียนได้สามสี่ตอนเองนะคะ’

‘จะก็ตอนก็ช่างเถอะคะ เพราะมนต์เชื่อว่า ถ้าใครมาเห็นเรื่องนี้ของคุณชิง เขาก็ต้องทำแบบมนต์ทั้งนั้นละ โชคดีนะคะที่กีตาร์สนิทสนมกับคุณชิง ไม่อย่างนั้นเรื่องนี้ต้องหลุดมือมนต์ไปอีกแน่ๆ’

‘ขอบคุณมากนะคะคุณมนตรีที่เชื่อมือชิง แต่...’

‘คุณชิงมีปัญหาอะไรหรือเปล่าคะ ถ้ามีอะไรบอกมนต์ได้เลยนะคะ ไม่ต้องเกรงใจ’

‘คือ...ช่วงที่ชิงเขียนนิยาย ชิงคงไม่มีเวลารับโทรศัพท์คุณมนตรีนะคะ’ หญิงสาวพยายามบอกอ้อมๆ แต่คนฟังรับรู้ได้รวดเร็วโดยไม่ต้องเสียเวลาอธิบายให้ยืดยาว

‘ถ้าอย่างนั้นมนต์ไม่รบกวนคุณชิงแล้วนะคะ ว่าแต่คุณชิงต้องใช้เวลานานแค่ไหนคะ ต้นฉบับถึงจะเสร็จเรียบร้อย’

‘ชิงขอไม่ระบุเวลาได้ไหมคะ แต่ชิงสัญญาว่าจะเร่งปั้นต้นฉบับให้เร็วที่สุด เพราะทางสำนักพิมพ์เขาก็คงจะพิมพ์เหมือนกัน เขาอยากขายนิยายก่อนละครออนแอร์นะคะ’

เจ้าของนามปากกา ‘นิลน้ำค้าง’ จำได้ว่า หลังจากนั้นมนต์ซิทาไม่ได้โทร. มาหาเธอ แต่ยิ้มมีลูก่น้องให้คอยตามจิกติดตามงานจากเธอแทน เวลานี้ไม่รู้ว่าคุณชิงใจหรือเสียใจที่งานของเธอเป็นที่ต้องการของตลาด

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร ชนิภาย้ำกับตัวเองเสมอว่า ผู้จัดละคร ผู้สร้างภาพยนตร์ รวมถึงสำนักพิมพ์ที่รับงานเขียนของเธอไปพิมพ์ ถือเป็นผู้มีพระคุณที่ทำให้เธอก้าวเดินบนถนนสายวรรณกรรมได้อย่างมั่นคง และมี

ความสุขในการทำงานที่เธอรักมาจนถึงทุกวันนี้

“น้องชิงคะ น้องชิง ยังอยู่หรือเปล่าคะ”

เสียงกีตาร์ปลุกให้ชนิภาตื่นขึ้นจากภวังค์ความคิด เมื่อตั้งสติได้
หญิงสาวจึงอ้อมแอ้มตอบกลับไปว่า

“อยู่สิคะพี่ตาร์ ตอนนี่ขิงตื่นเต็มตาแล้วค่ะ”

“อยาการู้ไหมเอ่ย ว่าใครเล่นเป็นพระเอก”

“ใครคะ” ชนิภาถามกลับไปทั้งที่ไม่ได้อยากรู้เลยสักนิด

“ແ່ນ ແຫ່ນ ແຫ່ນ พระเอก สลักรักกามเทพ ของเราได้แก่ กานต์
กิตติรัตน์เมธา ค่า...” กีตาร์ลากเสียงยาวอย่างภาคภูมิใจ

“พี่ตาร์ว่ายังไงนะคะ” ชนิภาหือ้อขึ้นมากะทันหัน

“กานต์ไงคะ น้องขิงอย่าบอกนะคะว่าไม่รู้จักพระเอกสุดฮอตของเมือง
ไทยในเวลานี้”

ปลายสายย้ำเสียงดังฟังชัด กระทั่งมองเห็นภาพใบหน้าดารานักแสดง
ที่มีชื่อเสียงโด่งดังด้านการแสดง แถมด้วยเรื่องรักๆ ใคร่ๆ มาลอยเด่นอยู่
ตรงหน้า

นอกจากจะรู้จักพระเอกชื่อดังจากผลงานการแสดงแล้ว ชนิภายังมี
โอกาสได้พบกับตัวจริงเสียงจริงของ กานต์ กิตติรัตน์เมธา จากเหตุการณ์
ที่ทำให้เธอต้องจดจำไปนานแสนนาน แม้ว่าวันเวลาล่วงเลยผ่านไปนานเกือบ
สองปี แต่ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นยังคงชัดเจนในความทรงจำและความรู้สึก
ราวกับเพิ่งเคยเกิดขึ้นเมื่อวาน...

‘ขิงแนใจนะลูก ว่าจะขับหนูแก่ของแม่ไปจริงๆ’

ผู้ให้กำเนิดตามขึ้นเป็นประโยคแรก หลังจากชนิภาชนกระเป่าสัมภาระ
ที่บรรจุตำราพร้อมเครื่องมือหากิน ที่เตรียมไว้สำหรับบรรยายพิเศษให้
นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง ใส่ภายในห้องโดยสารของรถกระบะ
เสิร์ฟเรียบร้อย

‘แนใจสิคะ ขิงไม่ยกานั่งแก๊กซี่...วันนี้แม่ไม่ได้มีธุระไปไหนไม่ใช่หรือ

คะ'

'จริงสิ วันนี่แม่ว่าง ถ้างั้นแม่ขับหนุแกไปให้ซิงดีกว่า'

'ไม่ต้องหรอคคะแม่ ซิงสัญญาว่าจะดูแลหนุแกอย่างดีที่สุด ไม่ให้หนุแกของแม่ต้องเจ็บตัวเหมือน...' ซินภาละคำว่ารคันเก่งของเธอที่ขับไปจวบท้ายรถชาวบ้าน จนต้องหันหน้ามาฟังพาหนุแกในครั้งนี่

'ตามใจ ค่อยๆ ไปละ ไม่ต้องรีบ'

'งั้นขับไปก่อนนะคะแม่ เดี่ยวรคติด'

ซินภาพุดพร้อมกับโบกมือบ้ายบาย ก่อนจะกระโดดขึ้นรถ บิดกุญแจสตาร์ท เหยียบคลัตช์ เข้าเกียร์ถอยหลัง ค่อยๆ บังคับหนุแกเคลื่อนตัวออกจากบ้าน...

นักเขียนสาวขับเคลื่อนหนุแกไปตามเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่มหาวิทยาลัย ซึ่งตั้งอยู่ชานเมืองด้วยความระมัดระวัง พร้อมกับต้องใช้สมาธิในการขับซึ่งมากกว่าที่เคย เพราะรถของเธอเป็นเกียร์อัตโนมัติ นานๆ ครั้งถึงจะได้ขับเกียร์ธรรมดา มีหน้าซ้่า ขนาดตัวถังของรถกระบะ ความสูง วงเลี้ยว ยังทำให้มุ่มมองการกระเยะเปลี่ยนไป

หากซินภาไม่กลัวเสียคำพูดกับทางสำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัย รวมถึงบรรดานักศึกษาซึ่งล้วนเป็นแฟนนิยายของเธอแล้ว เธอคงไม่ต้องมาขับรถแบบขับไปเกร็งไปอยู่แบบนี้ โชคดีที่ช่วงเช้าตรู่การจราจรบนท้องถนนยังคงคล่องตัว สามารถทำความเร็วได้ตามความต้องการ

ซินภาเริ่มคุ้นเคยกับหนุแกมากขึ้นตามระยะทางที่รถเคลื่อนผ่าน จนกระทั่งมาถึงสี่แยกไฟแดง หญิงสาวชะลอรถเมื่อสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนจากไฟเขียวเป็นเหลือง แล้วขยับเท้ามาแตะเบรกเพื่อให้รถหยุดก่อนสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีแดง

ทันใดนั้น...เหมือนมีวัตถุลึกลับจากที่ไหนสักแห่งบนโลก วิ่งเข้าชนท้ายหนุแกอย่างรุนแรงพร้อมด้วยเสียงโครมครามดังสนั่นลั่นท้องถนน ซินภารับรู้ถึงแรงสั่นสะเทือน แว่นสายตาแทบกระเด็นหลุดออกจากใบหน้า

แม่เธอจะรัดเข็มขัดนิรภัยไว้แล้วก็ตาม

กว่าจะรู้สึกตัวว่านั่นทำอันไม่ค่อยสมประกอบของหนูแก่ถูก ประทุษร้าย ร่วงสูงของใครคนหนึ่งก็มาปรากฏตัวอยู่ข้างๆ ตัวรถ พร้อมกับ ยื่นมือมาเกาะกระจกรั่วเร็วแบบไม่กลัวกระจกแตก

‘ลงมาคุยกันให้รู้เรื่อง’

น้ำเสียงดูตันที่เล็ดลอดเข้ามาในห้องโดยสารบอกให้รู้ว่า คู่กรณีของ ชนิภาเป็นผู้ชายร่างสูงซึ่งสวมเสื้อยืด กับกางเกงยีนสีขาวยาวเรื่องรองท่ามกลาง ความมืด สร้างความอกลั่นขวัญแขวนจนไม่กล้าเอื้อมมือไปเปิดประตู หาก ไม่ได้ยินเสียงตะคอกซ้ำ

‘จะนั่งอยู่อีกนานไหม บอกให้ลงมา!’

นักเขียนสาวสุดลมหายใจเข้าปอด รวบรวมกำลังใจ ตั้งสติ เพื่อรับมือ กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

แต่ทันทีที่เอื้อมมือไปปลดล็อก คนที่ยืนอยู่ข้างตัวรถก็กระชากประตู เปิดออก สีหน้าท่าทางเอาเรื่องกับสายตาที่เต็มไปด้วยความเหยียดหยาม ทำให้ความกลัวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นมลายหายไปในพริบตา

ชนิกาก้าวลงจากรถ พอเท้าแตะพื้น คู่กรณีก็ยื่นมือมาคว้าหมับเข้าที่ ต้นแขน แล้วลากเธอไปดูผลพวงจากแรงสั่นสะเทือนที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้

‘ปล่อย ฉันเดินเองได้’ หญิงสาวเริ่มโวยวายพร้อมทั้งสะบัดแขนให้ หลุดพ้นจากการเกาะกุม

เมื่อตั้งหลักได้หญิงสาวก็รีบขยับแวนสายตาให้เข้าที่ เพื่อจะได้มอง ความเสียหายของกันชนกับฝาท้ายของรถกระบะที่ยุบยุบตามแรงกระแทก ส่วนรถตระกูลยุโรปคันหรูสนราคาหลายล้าน แผ่นป้ายทะเบียนแดงแจ๋ แด่กันชนหลุด ไฟหน้าแตก แต่ตัวถังแทบไม่มีร่องรอยบุบสลาย แล้วทำไม เจ้าของรถถึงต้องโกรธแทบควั่นออกหูอย่างนั้นด้วย

‘โธ. เรียกประกันสิ’ หญิงสาวเสนอทางออก

‘เสียเวลา’ เจ้าของโบหน้าขาวจัดตะคอกกลับมาแบบไม่ต้องคิดให้เสีย

เวลา

‘แล้วจะเอาอย่างไร’

‘ผมน่าจะป็นฝ่ายถามคุณมากกว่า ว่าจะเอาอย่างไร’

หญิงสาวตัวดีตสายตามาทางคูกรณี ท่ามกลางความสลัวลางของต้น
ฤดูหนาว ใบหน้าคมคายขาวจัดคล้ายคล้ยคล้าคล้าเหมือนเคยเห็นที่ไหนมา
ก่อน

แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญเท่ากับว่า...

‘เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า คุณเป็นคนขับมาชนรถฉันนะ เห็นไหม
รถฉันก็เสียหายเหมือนกัน’

‘แล้วคุณเบรกทำไม อีกตั้งนานกว่าไฟจะแดง หรือว่าเป็นพวกสลิบแปด-
มงกุฏ ตั้งใจขับรถเก่าๆ มาให้รถคันอื่นชน จะได้เรียกค่าเสียหาย’

‘พูดอะไรของคุณ’

ชายหนุ่มเริ่มกวาดสายตามองชนิภาไล่จากศีรษะไปจนถึงปลายเท้า
ก่อนมองเลยไปที่หนูแก สีหน้าท่าทางประกอบกับรอยยิ้มเยาะที่ผุดขึ้นตรง
มุมปาก ดูแล้วขี้ยวนกวนอารมณ์คูกรณีสาวเป็นที่สุด

‘ทำแบบนี้มาก็ครั้งแล้วละ’

‘ทำอะไร’

‘ก็...ทำที่ให้รถขับมาชนท้าย จากนั้นก็เรียกค่าเสียหาย ถ้าโชคดี
บังเอิญเจอเหยื่อที่ขับรถหุหน้อย ก็เรียกค่าเสียหายแพงๆ อย่าคิดนะว่าจะ
ใช้มุกนี้กับผมสำเร็จ’

‘ฉัน...’ ชนิภาโกรธจนไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาตอบโต้คนตรงหน้า

‘พอจับได้ได้หน้อยถึงกับอึ้งเลยหรือไง อย่างนี้ต้องเรียกตำรวจมาจับ
เสียให้เซ็ด’

‘เรียกมาเลย ฉันจะได้แจ้งข้อหาหมิ่นประมาทกับเรียกค่าเสียหายให้
คุณหมดตัวเลยคอยดู’

‘นั่นไง สุดท้ายก็ต้องการเรียกเงิน แแต่ตัวซ่อมซ่อมเหมาะๆกับรถแบบนี้

จะเอาค่าเสียหายเท่าไรดีล่ะ ห้าร้อยหรือห้าสิบตี'

'ไอ้...'

'อย่ามาหยาบคายกับผม แต่อย่างว่าละนะ จะเอาอะไรกับพวกไร่การ
ศึกษา'

นักเขียนสาวกำหนดแน่แน กะว่าถ้าคู่กรณีปากมอมพูดจาเกินเลยไป
มากกว่านี้ เธอจะตะบันหน้าสักหมัดสองหมัดแล้วค่อยไปตกลงกันที่โรงพัก
คิดได้อย่างนั้นแล้วหญิงสาวจึงหันมองรอบตัว

เหตุเกิดตั้งนานแล้วทำไมตำรวจไม่มาเสียที ปกติตามสี่แยกไฟแดง
มักจะมีตำรวจประจำอยู่ตามป้อมไม่ใช่หรอ หรือว่าบริเวณนี้เป็นแยกเล็กๆ
เพราะนอกจากไม่เห็นจะมีป้อมที่ว่า รถตำรวจสักคันก็ไม่มีวิ่งให้เห็น มีแต่
รถของชาวบ้านที่วิ่งชะลอลงดูเหตุการณ์แล้วผ่านไป

ชนิกานเกลียวหน้าเกลียวหลัง หวังขอความช่วยเหลือจากใครสักคน
เพื่อให้มาเป็นพยานว่าเธอเป็นฝ่ายเสียหาย พอหันกลับมาอีกที ธนบัตร
สีแดงจำนวนหนึ่งก็ถูกปาใส่หน้าพร้อมกับคำพูดที่ว่า

'อยากได้นักใช้ไหมเงิน... เอาไปเลย! คราวหน้าคราวหลังอย่าหากิน
แบบนี้อีก'

ใบหน้าของคนถูกหยิบยื่นข้อกล่าวหาอ่อนผ่าว น้ำตาจวนเจียนจะไหล
สถานการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันในครั้งนี้นรุนแรงจนทำอะไร
ไม่ถูก

ชนิกานได้แต่ยืนนิ่ง มองคู่กรณีที่ประกาศเสียงดังฟังชัดก่อนเดินกลับไป
ไปที่รถ...

'ถ้ายังไม่เลิกทำมาหากินแบบนี้ ผมจะเอาเรื่องคุณไปบอกนักข่าว
คนอย่าง กานต์ กิตติรัตน์เมธา ไม่มีวันยอมมอมมือองอเท่า ปล่อยให้พวกเขา
สังคมลอยนวล จำไว้!'

“น้องซิงคะ ยังอยู่หรือเปล่าคะ ฮัลโหล ฮัลโหล...”

ซนิภาสะดุ้งสุดตัว ก่อนตอบกลับไปแบบอัตโนมัติ

“คะ ซิงฟังอยู่คะพี่ตาร์”

“พี่นึกว่าน้องซิงหลับคาโทรศัพท์ไปแล้วเสียอีก”

“ตกลงช่องให้กานต์เป็นพระเอกแน่นอนแล้วหรือคะ” ซนิภาย้อนกลับมาเรื่องเดิม หลังจากปล่อยความคิดล่องลอยไปกับเรื่องราวในอดีต

“แน่นอนพันเปอร์เซ็นต์เลยคะ น้องซิงมีปัญหอะอะไรหรือเปล่านะคะ”

“คือ...ไม่มีอะไรหรอกคะ”

“ถ้าอย่างนั้นน้องซิงรีบส่งไฟล์ต้นฉบับมาให้พี่เลยนะคะ พี่จะได้รีบพริ้นต์ให้คุณมนต์”

“ได้คะ เดี่ยวซิงจะรีบส่งไปให้ นะคะ”

“ขอบคุณมากนะคะน้องซิง เดี่ยวพี่ไปเปิดเมลรอเลยนะคะ อ้อ...เกือบลืม คุณมนต์กำชับว่า วันบวงสรวงเปิดกล้อง น้องซิงต้องไปด้วยนะคะ จะได้ไปทำความรู้จักกับทีมงาน...”

กีตาร์พูดอะไรอีกหลายประโยคก่อนวางสาย แต่ซนิภาจับใจความได้เพียงแค่นั้น เพราะหูเริ่มอื้ออึง สมองหยุดทำงานชั่วคราว เพราะเผื่อคิดวนเวียนถึงพระเอกคนดังที่สาว ๆ ค่อนประเทศคลั่งไคล้ แต่จะมีสักกี่คนที่ได้สัมผัสตัวตนที่แท้จริงของผู้ชายที่รูปลักษณ์ภายนอกสมบูรณ์แบบราวเทพบุตร แต่จิตใจกลับมืดดำตรงข้ามกับหน้าตา

ถ้าเป็นไปได้...ซนิภาอยากเดินเข้าไปขอยกเลิกสัญญาที่ทำไว้กับมนต์ซิดาให้รู้แล้วรูด เพราะเธอไม่ต้องการร่วมงานกับผู้ชายเห็นแก่ตัวมองโลกในแง่ร้าย มิหนำซ้ำยังมีชื่อเสียงเรื่องความเจ้าชู้นำหน้างานแสดงแบบนั้นด้วย

ซนิภาขอสาปส่ง อย่าให้ได้ต้องพบเจอกันอีกเลย ไม่ว่าชาตินี้หรือชาติไหน ทว่า...

ในเมื่อไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ไม่ว่าจะขอยกเลิกสัญญา หรือ

เปลี่ยนตัวนักแสดงนำฝ่ายชายเป็นพระเอกคนอื่น งานนี้จำต้องเดินหน้าต่อไป แม้จะต้องทนกล้ำกลืน ทำใจยอมรับให้ซาตานในร่างเทพบุตรมาสวมบทบาทตัวละครที่เธอทุ่มเทแรงกายแรงใจจินตนาการออกมาก็ตาม...

๒

“แกว่ายังไงนะชิง คุณกานต์ได้เล่นละครของแกเหรอ”

ชนิภาปรายตามองหน้ารติมา เพื่อนรักที่คบหากันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแควหนึ่ง ก่อนพยักหน้ารับแบบขี้อายไปที

“แกจะตื่นตื่นอะไรขนาดนั้นยายเม่น ดูลิ ลูกค้าทั้งร้านหันมามองแกกันใหญ่แล้ว”

คนถูกต่อว่ากวาดสายตามองรอบตัว พร้อมกับส่งยิ้มแฉ่งแก้อให้แก่บรรดาลูกค้าที่นั่งรับประทานอาหารภายในร้าน ก่อนหันกลับมายิ้มแฉ่งให้ลูกค้ายายใหญ่ตรงหน้า

รติมา หรือเม่น หันมาเอาดีด้านการเปิดร้านอาหาร หลังจากลองผิดลองถูกทำงานมาหลากหลายอาชีพ จนกระทั่งค้นพบว่าตัวเองรักการทำอาหาร เป็นชีวิตจิตใจเมื่อสองปีที่แล้ว เจ้าตัวถึงได้ลงทุนไปเรียนทำอาหาร หลังจากจบหลักสูตรจึงออกดอঁอนขอเงินบิดามาลงทุน ชื่อตึกแถวหน้ามหาวิทยาลัย เอกชนชื่อดังแห่งหนึ่งที่เจ้าของประกาศขายถึงสองคู่หาด้วยราคาแพงลิบ เพื่อเปิดร้านที่ชนิภาคิดชื่อร้านหัวแทบแตก กว่าจะมาลงตัวที่ชื่อ ‘เต็มปากเต็มคำ’

ซึ่งเพื่อนสาวปลื้มอกปลื้มใจถึงขนาดออกปากกับลูกค้าทุกคนที่มาใช้บริการว่านักเขียนชื่อดังเป็นคนตั้งชื่อร้านนี้ให้ด้วยตัวเอง

นอกจากรติมาจะหายใจเข้าออกเป็นอาหารแล้ว หญิงสาวยังเสพติดเสื้อบันเทิง ชนิดเข้าชั้นเข็มขัดลงไปในสายเลือด ยืนยันได้จากการประกาศตัวเป็นหนึ่งในบรรดาแฟนคลับดารา ที่ติดตามผลงานทั้งหน้าจอและเลยไปถึงชีวิตส่วนตัวของดารานุ่มๆ เน้น...ดารายูชายร่างกายบึกบึน ซึ่งเจ้าตัวขึ้นชอบเป็นพิเศษจนชนิดภาคภูมิใจไม่ได้ว่า

‘โรครจิต ชอบเข้าไปได้ยังไงผู้ชายตัวหนาเหมือนรถถังแบบนี้’

แต่ไม่ว่าชนิกาก็ค่อนข้างอดอย่างไร รติมาก็ยังคงยืนยันนอนยันรสนิยมส่วนตัวอันแน่วแน่ยากที่จะแปรเปลี่ยนเป็นอื่น มิหนำซ้ำยังกล้าตั้งข้อกล่าวหาว่านักเขียนสาวเป็นพวกชนกลุ่มน้อย ประสาทสัมผัสผิดปกติ เพราะแทนที่จะหลงใหลได้ปลื้มชายหนุ่มที่เป็นขวัญใจสาวๆ ก่อนประเทศกลับมองเห็นหนุ่มหล่อเหล่านั้นเป็นเพียงตัวประหลาด แกรมตั้งข้อสงสัยคิดว่าผู้ชายแท้ๆ ที่ไหนจะมานั่งเพาะกล่อมแขน กล่อมท้อง แกรมยังหน้าเนียนใส กิกิแบบที่ผู้หญิงอย่างเธอต้องรีบเอาผ้าปิดหน้าเวลาเดินสวนกัน เพราะเกรงผู้คนที่พบเห็นจะแยกไม่ออกว่าหน้าใครเป็นหน้าใคร

กานต์ กิตติรัตน์เมธา ถือเป็นดารานุ่มที่จัดอยู่ในประเภทรูปหล่อ กล้ามใหญ่ เข้าชายหนุ่มในฝันของรติมา ดังนั้นหากเพื่อนสาวจะดีใจที่ชายหนุ่มได้มาเล่นละครที่ชนิกาก็เป็นเจ้าของบทประพันธ์จนสติแตกกระเจิงคงไม่ใช่เรื่องแปลก ตรงกันข้าม หากเพื่อนของเธอไม่รู้สิกรู้สาในเรื่องนี้ โลกอาจได้หมุนกลับโดยไม่รู้ตัว

“แหม แกจะไม่ให้ฉันตื่นตื่นได้ยังไงละ ในเมื่อฉันเป็นแฟนคลับของกานต์เขานี่นา” เจ้าของร้านอาหารยื่นหน้าบอกเสียงดังฟังชัด

“แกนี่จะเป็นแฟนคลับกานต์ เป็นตั้งแต่เมื่อไหร่” คราวนี้ชนิกมาถึงกับวางช้อนส้อมยอมละมือจากสปาเกตตีเบคอนของโปรด แล้วยกแก้วน้ำขึ้นจิบเพื่อรอฟังคำตอบ

“เป็นตั้งแต่กานต์เริ่มถ่ายแบบลงนิตยสารนั่นแหละ ถ้าแกไม่เชื่อ ฉันจะไปเอาหนังสือเล่มแรกที่กานต์ถ่ายแบบมาให้ดูเป็นขวัญตา” รติมาพูดพลางลุกขึ้น แต่แล้วก็กลับนั่งลงตามเดิมเมื่อชนิกายกมือห้าม

“ไม่ต้อง ฉันไม่อยากดู”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ ฉันยังรู้ด้วยว่า กานต์ กิตติรัตน์เมธา เขาเกิดเดือนเดียวกับแก”

“เดือนเดียวกับฉันแล้วไง”

“ไม่ใช่แค่เดือนนะ กานต์เขายังอายุเท่ากับเราสองคนอีกด้วย”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่า เขาเกิดเดือนเดียวกับแกนะสิ ถ้าจะให้แน่ ต้องไปดูวันที่อีกที ฉันไม่แน่ใจว่าเขากับแกใครเกิดก่อนกัน”

“พอๆ ไม่ต้อง” ชนิกายกมือห้าม “ฉันเชื่อแล้วว่าแกเป็นแฟนคลับตัวจริงของนายนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอตามไปกองถ่ายด้วยนะ”

“ฉันยังไม่ได้บอกสักคำว่าต้องไปกองถ่าย”

“คนฉลาดอย่างคุณหนูเม่น ไม่ต้องรอให้คุณนิลน้ำค้างสาธยายให้เสียเวลาหรอกค่ะ ในเมื่อแฟนละครเขารู้กันทั่ว ว่าเดี๋ยวนี้จะสร้างละครแต่ละเรื่อง ผู้จัดต้องสรรหาสารพัดวิธีมาโปรโมต หนึ่งในวิธีพวกนั้นก็คือ ดึงเอาเจ้าของบทประพันธ์มาสัมภาษณ์ ให้คำแนะนำที่มงาน ตบท้ายด้วยการออกมาบอกกับคนดู ว่าดารานักเล่นเป็นตัวละครตัวนั้นตัวนี้ตรงตามบทประพันธ์เป๊ะ และอีกสารพัดเหตุผลที่ทำให้คนดูติดตามละคร หรือแถมจะเถียง ว่าที่ฉันพูดมาทั้งหมดมันไม่จริง” แฟนละครตัวยงร่ายยาวราวกับกลัวคนอื่นแย่งพูด

“ถ้าเรารู้ดีขนาดนี้ แกคงไม่ตกข่าวเรื่องของกานต์สินะ”

“ตกข่าวเรื่องกานต์ เรื่องอะไร”

“ก็เรื่องที่เขาเปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่น จนได้รับฉายาแคซาโนวาแห่ง

วงการบันเทิงไทยฝั่งละ” ซินิภาบอกเสียงดังฟังชัดหวังให้เพื่อนสาวเปลี่ยนใจ
ทว่า...

รติมากลับส่งเสียงหัวเราะคิกคัก ไบหน้าแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอาง
สีสันสดใสเริ่มเจือด้วยสีแดงระเรื่อ ริมฝีปากแต้มด้วยรอยยิ้มก่อนจะเอ่ย
คำพูดที่ทำให้คนฟังแทบหงายหลังตกเก้าอี้

“คนที่มีรสนิยมแปลกประหลาดอย่างแคงไม่รู้หรอกว่า ผู้ชายเจ้าชู้
นะ มีเสน่ห์ น่ารักน่าหลงใหลมากขนาดไหน” รติมายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ สีหน้า
ท่าทางคล้ายตกอยู่ในห้วงเสน่ห์หาตามเหตุผลที่กล่าวอ้าง

“ฉันเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า นอกจากแกทำอาหารได้อร่อยที่สุดในสามโลก
แล้ว แยกยัง...”

“แคงจะมาทำอะไรฉันตอนนี้ ยายชิงดอง” รติมายักไหล่พร้อมกับ
ยกมือทาบอก ริมฝีปากที่แต้มด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนหน้านั้น เวลานี้ฉีก
กว้างมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ก่อนหุบจับเมื่อได้ยินประโยคถัดมา

“ช่างฝัน เต็มไปด้วยจินตนาการ มองโลกในแง่ดี แต่...ขาดสติ สมควร
แล้วที่พ่อแม่ต้องทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียว เตรียมให้ลูกสาวสติเฟื่องไว้
เลี้ยงตัวเองตอนแก่”

“ยายชิง...” เจ้าของไบหน้าสวยหวานร้องเสียงหลงก่อนลดเสียงเบา
ลง “คนมองโลกในแง่ร้ายอย่างแคงไม่มีวันเข้าใจหรอกว่า ความฝันที่แคงมอง
ว่าไร้สติมันสวยงามมากมายแค่ไหน แคงจะให้ฉันมานั่งหน้าเคาน์เตอร์ซีเรียสกับ
ชีวิตเหมือนแคงนะเธอ ฉันไม่เอาด้วยหรอก เดี่ยวหน้าแก่ก่อนวัย”

รติมาย้ำตรงท้ายประโยคจนคนฟังต้องยกมือขึ้นลูบไล้ไปตามไบหน้า
ที่นานๆ ครั้งจะมีโอกาสได้สัมผัสกับเครื่องสำอางแบบจัดเต็มอย่างเพื่อนสาว
มีหน้าซำ้ เมื่อก้มลงสำรวจตามร่างกายที่ห่อหุ้มด้วยเสื้อเซ็กซี่ชมพูอ่อนกับ
กางเกงยีนสีซีด เมื่อนำมารวมกับร่องเท้าผ้าใบคู่เก่งที่มองแทบไม่ออกว่า
สีเดิมเป็นสีอะไรนั้น นักเขียนสาวผู้พกพาความมั่นใจมาเต็มเปี่ยมก็ต้อง
ก้มหน้าหลบถอนหายใจ

แม้จะสูญเสียความมั่นใจกับเรื่องความสวยความงามซึ่งเทียบไม่ได้กับเพื่อนสาวมากแค่ไหน แต่มีหรือที่คนอย่างชนิกาก็ยอมจำนน

“หน้าแก่แต่มีสมอง ก็ยังดีกว่าหน้าอ่อนแต่หาสาระไม่เจอ”

“ยายชิงดอง” รติมาสะบัดเสียง ดวงตาคูเรียววาววับจับจ้องใบหน้าเพื่อนรักแทบไม่กะพริบ เป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าความอดทนของคนสวยใกล้ถึงจุดสิ้นสุด

“แหม ฉันก็แค่ล้อเล่น ทำเป็นของขึ้นไปได้ ขึ้นแกชอบทำหน้าทำตาแบบนี้บ่อยๆ ระวังหน้าย่นจนหมองไม่รับร้อยไหม จะมาโทษว่าฉันไม่เตือนไม่ได้นะยายเม่น” พุดจบชนิกาก็หัวเราะคิกคัก

“ทำพุดดีไปเถอะ ยังไงฉันก็ไม่หลงกลแกหรือยายชิงเน้า”

“กลเกินอะไร ฉันไม่เห็นจะรู้เรื่อง”

“ก็ที่แกพยายามพุดโน่นพุดนี่ยั่วโมโหฉัน แกก็จะให้ฉันไขว้เขวจนลืมเรื่องที่ขอตามไปกองถ่ายใช้ไหมล่ะ”

ชนิกาถอนใจแทนคำตอบ พร้อมทั้งขยับแว่นสายตาให้เข้าที่ คำว่าข้อล้อมมาถึงไฉนมือ เริ่มตื้นตักสปาทเก็ตตีเข้าปาก แก่ลิ่งทำหูทวนลม ไม่รับรู้ถ้อยคำที่รติมาพร่ำพรรณนาถึงความไฝฝืนที่จะได้พบหน้าบรรดานักแสดงที่ตัวเองชื่นชอบ ก่อนยื่นคำขาดเป็นการตบท้าย...

“ไม่รู้ละ ถ้าแกไม่ยอมให้ฉันตามไปกองถ่าย นับจากวันนี้เป็นต้นไปฉันจะไม่ทำของอร่อยๆ ให้แกกินอีกเลย”

“เธอ...” ชนิกาลากเสียง

“ฉันพุดจริงๆ นะยายชิง”

“เอาเป็นว่า ถ้าทีมงานเขานัดฉันมาเมื่อไหร่ ฉันจะโทร. บอกแกเป็นคนแรกดีไหม” ชนิกาตัดบทก่อนขยายความเพิ่มเติม “ที่ฉันยอมให้แกตามไปด้วย ไม่ใช่เป็นเพราะฉันเห็นแกกินหรือกินนะ แต่เป็นเพราะฉันกลัวว่าแกจะลงแดงตาย แล้วพาลไม่ยอมทำงานทำการ บอกตามตรง ฉันสงสารพ่อแม่แกว่าะยายเม่น”

“ชอบใจนะซิง ฉันขอใจแจจริงๆ” รติมาเอื้อมมาจับมือซิงภาบีบเบาๆ
สีหน้าท่าทางเต็มไปด้วยความยินดี

“ฉันขอเปลี่ยนคำขอใจเป็นไอติมถ้วยใหญ่ๆ ได้ไหม”

“ได้สิเพื่อนรัก มื้อนี้ฉันเลี้ยงแเอง เต็มที่เลย”

“ไม่ต้องเลี้ยง ฉันมีเงินจ่าย”

“จ๊ะ แม่นักเขียนใหญ่” รติมาค่อนข้างขี้มุกๆ ก่อนลุกขึ้นเดินตรงไปยังตู้
แช่ไอศกรีมซึ่งตั้งถัดจากตู้ขนมจำพวกเบเกอรี่หลากหลายชนิด

ซิงเฝ้ามองตามร่องระหงที่ก้าวเดินราวกับนางแบบ อดเปรียบเทียบไม่
ได้ว่า รูปร่างหน้าตา รสนิยมการแต่งกายของรติมา ดูแล้วช่างแตกต่างจาก
เธอราวฟ้ากับเหว...

แน่นอนว่า หญิงสาวผู้งดงามดุจเจ้าหญิงในเทพนิยายอย่างรติมา
เปรียบประดุจฟากฟ้า

ส่วนเธอ...เปรียบเสมือน ‘หุบเหวลึก’

แต่จะว่าไปแล้ว ไม่ว่าจะป็นท้องฟ้าหรือหุบเหว ต่างก็มีประโยชน์ มี
คุณค่าไม่แพ้กัน

หญิงสาวผู้มีพรสวรรค์ในการประพันธ์ พยายามสรรหาสารพัดเหตุผล
มาปลอบใจตัวเอง พร้อมกับนั้นยังแอบหวังว่า ลักวันเธอคงมีโอกาสลุกขึ้น
มาประกาศให้ผู้คนบนโลกใบนี้ได้รับรู้ถึงความงดงาม มีคุณค่าสมกับเป็น
กุลสตรีไทย ที่นอกจากจะมีรูปลักษณ์ภายนอกสวยงามแล้ว ความรู้ความ
สามารถที่มีติดตัวหาได้เป็นรองใคร ที่สำคัญ เธอยังมีความเป็นผู้นำเหนือ
ชายอกหลายคอกในสังคมแห่งนี้

คิดได้อย่างนี้แล้ว เจ้าของดวงตากกลมโตภายใต้กรอบแว่นสีดาก็
ระบายยิ้มในหน้า พร้อมทั้งให้คำมั่นสัญญาว่า ลักวันเธอจะลุกขึ้นมาใส่ใจ
เรื่องความสวยความงามซึ่งถือเป็นคุณสมบัติสำคัญของผู้หญิง เพื่อกลับมา
เป็นหญิงสาวที่สวยงาม อ่อนหวาน อย่างที่เธอเคยเป็น

และเมื่อถึงวันนั้น...ผู้คนในสังคมจะได้เลิกตั้งข้อครหา เรื่องที่เธอ

โปรดปรานการเล่นดนตรีไทยเป็นพิเศษเสียที

ดวงอาทิตย์สาดแสงเจิดจ้าโลมไล้ระลอกคลื่นบนผืนน้ำ สะท้อนประกายระยิบระยับดุจแสงเรืองรองจากอัญมณีเลอค่า บรรดาเรือโดยสารเรือสินค้าใหญ่่น้อย ยังคงเคลื่อนตัวผ่านไปมาตลอดลำน้ำเจ้าพระยา ยืนยันได้ว่าภาพสวยงามที่เห็นตรงหน้า หาใช่ภาพจิตรกรรมบนพื้นผนัง แต่เป็นภาพวิถีชีวิตของผู้คนท่ามกลางธรรมชาติ ซึ่งมีความผูกพันกันมายาวนาน กระทั่งหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของกันและกัน

เจ้าของร่างสูงซึ่งสวมเสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีครีมกับกางเกงยีนสีเข้ม ยืนทอดอกทอดสายตาผ่านผนังกระจกใสชนิดพิเศษภายในห้องชุดบนชั้นลิบเก้า ซึ่งเป็นชั้นบนสุดของคอนโดมิเนียมโครงการหรู แต่ละชั้นเป็นที่ตั้งของห้องพักที่มีพื้นที่ใช้สอยขนาดใหญ่ใกล้เคียงกับบ้านสองชั้น ที่มีเพียงสองยูนิตแยกไปทางปีกซ้ายและขวาของตัวอาคาร สนนราคายูนิตละไม่ต่ำกว่าสิบล้านบาท

กานต์ กิตติรัตน์เมธา นักแสดงชื่อดังผู้เป็นเจ้าของห้องชุดริมแม่น้ำเจ้าพระยายังคงนอนหลับไหล แม้เวลาจะล่วงผ่านเลยครึ่งค่อนวันมาแล้วก็ตาม ปล่อยให้ชายหนุ่มผู้ทำหน้าที่ผู้จัดการส่วนตัวยืนถอนหายใจครั่งแล้วครั่งเล่า พร้อมทั้งกวาดสายตาไปตามสายน้ำกว้างรอเวลาการตื่นลืมตาของเจ้านาย

เหตุเพราะคำขอร้องของเพื่อนรักที่สนิทสนมกันมานับตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ทำให้รัชพลไม่อาจปฏิเสธความต้องการของกานต์ได้

‘ตอนนี้ฉันยกเลิกสัญญากับโมเดลลิงไปแล้ว เลยไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร มีนายคนเดียวเท่านั้นที่ฉันไว้ใจ’

ครั้งนั้นรัชพลยังมองไม่ออกกว่าการทำงานในตำแหน่งผู้จัดการส่วนตัวของดาราดังต้องทำอะไรบ้าง ก่อนหน้านั้นเขารับรู้แค่เพียงว่า เพื่อนรักก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงในวันที่เจ้าตัวมาทำเรื่องดรอปรีเียนกับทางมหา-

วิทยาลัยต่างๆ ที่เรียนอยู่ปีสาม

สองหนุ่มขาดการติดต่อกันจนกระทั่งรัชพลจบการศึกษา ขณะที่ กานต์เริ่มมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในฐานะพระเอกน้องใหม่ของวงการที่มีผลงานละคร ภาพยนตร์ รวมถึงงานโฆษณาสินค้าอีกหลากหลายชนิด...

‘ฉันคงช่วยไม่ได้หรอกวะ พ่อกับแม่อยากให้ฉันทำงานประจำ’ รัชพล อ้างเหตุผล

‘ฉันก็จ้างประจำนะเว้ย ไม่ใช่แค่เดือนสองเดือน หรือจะต้องให้ไปขอ อนุญาตพ่อกับแม่ก่อน นายถึงจะยอมมาทำงานด้วย’ กานต์ยื่นข้อเสนอก่อน ย้ำว่า ‘ผู้จัดการส่วนตัวมีทั้งเงินเดือน มีทั้งค่าคอมฯ อีกรียัลลิปเปอร์เซ็นต์ ทำงานกับฉันแค่ปีเดียว นายจะมีเงินเท่ากับทำงานบริษัทห้าปีเลยนะเว้ย’

‘คือ...ฉันไม่แน่ใจว่าจะทำงานนี้ได้ กลัวทำงานไม่คุ้มค่าจ้าง’

‘เรื่องนั้นลืมไปได้เลย เอาเป็นว่าลองมาทำก่อนดีไหม คนฉลาดๆ อย่างนาย วันสองวันก็เป็นแล้ว’

หลังจากได้ลองทำเพียงแค่วันเดียว รัชพลก็รู้ว่างานในความรับผิดชอบของเขานั้นไม่ได้ยากอย่างที่คิด เพียงแต่เขาต้องเพิ่มความอดทน ขยันเจรจา แถมต้องบั่นหน้าอย่างคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีเป็นเลิศ ส่วนเรื่อง ความละเอียดรอบคอบที่มีติดตัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้เขาสามารถรับมือ กับงานประจำงานแรกในชีวิตได้เป็นอย่างดี

ดีเสียจนนายจ้างออกปากว่า ‘ดีเกินไป’

การมองโลกในแง่ดี บวกกับความเป็นคนชื่อ ชี้แจงใจ ไม่มีพิษมีภัย กับใครของรัชพล บางครั้งทำให้ถูกผู้คนในสังคมเอาเปรียบ กระทั่งคนที่ก้าว เข้ามาในวงการก่อนอย่าง กานต์ อุดรทนไม่ไหวต้องออกโรงเตือน ก่อนที่ ความแสบดีของเพื่อนรักจะย้อนกลับเข้ามาทำร้ายตัวเอง

‘คนบนโลกใบนี้ ไม่ได้มีความคิดดี จิตใจดีเหมือนนายทุกคนหรอก นะรัช’

เมื่อกานต์เห็นสีหน้าที่เต็มไปด้วยคำถามของรัชพล เขาจึงอธิบายเพิ่ม

เติมว่า

‘วงการบันเทิงไม่เหมือนอาชีพอื่นนะไว้ย เคยได้ยินไหม วงการมายาทุกอย่างที่เห็นมันเป็นภาพมายา เราต้องแยกแยะให้ออก ว่าเรื่องไหนเรื่องจริง เรื่องไหนเรื่องหลอกลวง เข้าใจไหม’

‘เข้าใจ แต่ไม่ทั้งหมด’

‘อยู่ไปนานๆ ก็เข้าใจเองละ’ กานต์ตัดบทไว้เพียงแค่นั้น

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ธัชพลก็ได้เรียนรู้ ‘เข้าใจถึงระบบการทำงาน การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมที่เรียกว่า ‘วงการบันเทิง’ ได้เป็นอย่างดี สวนทางกับดารานุ่มผู้เป็นนายจ้าง ที่ยิ่งนานวันยิ่งทำตัวเหลวไหล จนเขาต้องลุกขึ้นมาทำตัวไม่ต่างอะไรกับพี่ชายคอยจ้ำจี้จ้ำไช ซึ่งแนะว่าอะไรควร ไม่ควร เรื่องอะไรที่จะส่งผลกระทบต่อหน้าที่การงาน เลยเถิดไปถึงเรื่องส่วนตัว

ภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้จัดการส่วนตัว นับวันจะหนักหนาสาหัสตามชื่อเสียงดารา หลายครั้งหลายหนที่ธัชพลถอดใจถึงขั้นคิดจะลาออก แต่เมื่อหันกลับมามองชีวิตของเพื่อนรัก ที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ตามลำพังกับหน้าที่การงานอันยุ่งเหยิง เขาก็ได้แต่ทอดถอนใจหยุดความคิดไว้เพียงแค่นั้น เพราะไม่อาจตัดใจทิ้งเพื่อนที่เปรียบเสมือนคนในครอบครัวไปได้ลงคอ...

‘มานานแล้วเหอะ...ทำไม่เข้าไปปลุก’

เสียงอู้อี้ที่ดังมาจากทางด้านหลัง เรียกสติของคนที่กำลังปล่อยความคิดจิตใจล่องลอยไปไกลให้หวนคืนสู่ปัจจุบันอีกครั้ง

ธัชพลละลายจากภาพตรงหน้า หันกลับมาเผชิญหน้าเจ้านายที่ก้าวเข้ามาพร้อมกับยกมือขึ้นปิดปากหาว เวลานี้ร่างสูงกำยำมีเพียงกางเกงนอน ขาววสีน้ำตาลอ่อน เนื้อผ้าโปร่งบางจนมองทะลุไปถึงเนื้อในปกปิดร่างกายเพียงชั้นเดียว

“แต่งตัวให้มันเรียบร้อยกว่านี้ไม่ได้หรือไง” ธัชพลส่ายหน้าระอา กับ

ภาพที่เห็นจนชินตา

“ทำไม อัจฉาซิกซ์แพ็กของฉันหรือไง” เจ้าของใบหน้าคมคายย้อนพลางใช้มือลูบไปตามลำตัวที่มีมัดกล้ามเนื้อเรียงเป็นลอนสวยงาม

“แต่งตัวไม่ระวังแบบนี้ อีกหน่อยก็มีภาพหลุด”

“บนชั้นลิบแก้วนี่นะ นักข่าวสำนักไหนจะปีนขึ้นมามากมาย แต่ก็ไม่น่าถ้าไปเดอร์เมนกับซูเปอร์แมนผันตัวมาเป็นนักข่าวสายบันเทิงเมื่อไหร่ อาจจะมีรูปตอนที่ฉันเดินแก้ผ้าลงตีพิมพ์หน้าหนึ่งก็ได้นะ” กานต์พูดจบก็ส่งเสียงหัวเราะชอบใจ

แต่สำหรับรัชพล เขาไม่ตกลงด้วยเลยสักนิด นอกจากไม่มีอารมณ์ร่วมกับมุกตลกของเพื่อนรักแล้ว เขายังรู้สึกขัดใจที่ต้นฉบับนิยายที่ได้รับจากเลขาฯ ผู้จัด ยังคงนอนสงบนิ่งภายในช่องสี่ขาวซึ่งวางทิ้งไว้บนโต๊ะรับประทานอาหารเมื่อสองวันก่อน ทั้งยังไม่มีย่อรอยของการเคลื่อนย้ายแม้แต่นิดเดียว

“ไม่คิดจะเปิดอ่านบ้างเลยหรือไง หรือว่าต้องรอฉันมาอ่านให้ฟัง”

กานต์ชำเลืองไปทางโต๊ะที่ซองเอกสารเจ้าปัญหาวางอยู่แหวบหนึ่ง ก่อนหันกลับมาสบตาผู้จัดการส่วนตัว

“ทุกที่นายก็ทำอย่างนั้นอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ไม่เห็นต้องถาม”

“ฉันอยากให้นายอ่านเองบ้าง จะได้ไม่เอาเวลาไปทำเรื่องเสียหาย” รัชพลบอกจริงจัง แต่คนฟังกลับซักสีหน้าเมื่อๆ พร้อมยกไหล่ แล้วเดินอาดๆ ตรงไปยังตู้เย็นที่ตั้งอยู่ในส่วนที่จัดไว้สำหรับรับประทานอาหาร

“อีกไม่กี่วันละครก็จะเปิดกล่องแล้ว” รัชพลเดินตามเข้ามาลากแก้วอ้อแล้วนั่งลงตรงโต๊ะรับประทานอาหารตัวยาวขนาดลิบที่นั่ง

“วันนี้นอกจากจะมาบนแล้ว ซื้ออะไรมาให้กินมั่งล่ะ หิวจะแย่”

“ฉันซื้อคอร์นเฟลกอย่างที่คุณชอบมาแล้ว วางอยู่บนเคาน์เตอร์นั่นแหละ หรือถ้าคุณอยากทำอะไรกิน ของสดฉันก็ซื้อมาแช่ไว้ในตู้เย็น เลือกลงเอาเองแล้วกัน”

“ขอบใจนะ แต่ช่วงนี้ฉันขี้เกียจทำ กินคอร์นเฟลกน่าจะดีแล้ว ว่าแต่หาย

จะเอาด้วยไหมล่ะ” กานต์ถามพร้อมกับเทนมสดในขวดใส่สามแก้วใบหนึ่ง
“ฉันกินข้าวเข้ามาแล้ว”

“แล้วข้าวกลางวันไม่กินหรือไง นี่จะบ่ายโมงแล้ว หรือว่าจะออกไปหา
อะไรอร่อยๆ กินข้างนอก”

“ไม่ต้องออกไปให้เสียเวลา มีอย่างอื่นต้องทำอีกเยอะแยะ”

กานต์พยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ก่อนเริ่มต้นจัดการอาหารมื้อแรกของวัน
ด้วยท่าทางที่เห็นแล้วไม่รู้อะไรจะใช้คำพูดใดมาอธิบาย รัชพลจึงค่อนข้าง

“โทษของการนอนกินบ้านกินเมือง”

“เมื่อคืนกลับดึกไปหน่อย” คนถูกต่อว่างยหน้าขึ้นชี้แจง

“ไปขลุกอยู่กับเหยื่อรายใหม่มาหรือไง”

“ถ้าแพทเขามาได้ยินนายเรียกเขาแบบนี้ มีหวัง...”

รัชพลถอนใจ เมื่อคิดไปถึงนางเอกสาวชื่อดังนามว่าพัชรารัลย์ คู่ควง
คนล่าสุดของกานต์ ที่ในจอร์บบทนางเอก แต่ชีวิตจริงกลับตรงกันข้าม

นางเอกสาวถือเป็นดารานำใหม่ที่บรรดาแฟนคลับเชียร์และยก
ตำแหน่งคู่ขวัญแห่งปีของวงการบันเทิงให้แก่สองหนุ่มสาว หลังจากละคร
เรื่องแรกที่ทั้งคู่รับบทพระนางร่วมกันได้รับกระแสความนิยมอย่างท่วมท้น
ส่งผลให้ทางสถานีจับคู่กานต์กับพัชรารัลย์ในละครลำดับถัดไปอีกหลายต่อ
หลายเรื่อง

กระทั่งละครเรื่องล่าสุด *สลักรักกามเทพ* คู่ขวัญในจอที่แอบก๊อปปี้
กันนอกจอก็มีโอกาสหวนกลับมาร่วมงานกันอีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ทางช่องถึงกับ
ส่งจดหมายปิดผนึกถึงผู้จัดการส่วนตัว ให้ช่วยระมัดระวังไม่ให้ดารานำ
ตกเป็นข่าวฉาว เพราะเกรงจะส่งผลกระทบต่อละครที่เจ้าของสถานีหวังให้
เป็นละครรักแห่งปี

แต่ดูเหมือนเวลานี้สองดาราดังกลับแสดงพฤติกรรมตรงกันข้าม
ทั้งคู่แอบไปมาหาสู่กันลับๆ โดยฝ่ายหญิงเป็นคนวางแผนเบี่ยงเบนความ
สนใจนักข่าวด้วยการปล่อยข่าวว่าเธอกำลังคบหากับลูกชายนักธุรกิจชื่อดัง

แถมยังออกมาให้สัมภาษณ์ว่าเธอกับกานต์คงเป็นคู่รักกันได้แค่นี้ในละคร ส่วนในชีวิตจริงต่างฝ่ายต่างเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

การกระทำของพัชราวลัยยืนยันว่าเจ้าตัวไม่ได้ซื้อใส่ไว้เพียงสาเหตุเหมือนบทบาทที่ได้รับในละคร รวมถึงภาพลักษณ์ที่ทางสถานีดีกรอบให้เป็นอย่างดีนั้นเพื่อนรักของเขาคงไม่มีสภาพเหมือนคนหมดเรี่ยวหมดแรงแทบทุกครั้งที่แอบไปชลุ่อกอยู่กับดาราสาวในคอนโดมิเนียมใจกลางเมือง ที่สนนราคาเริ่มต้นหลายล้านบาท สถานที่ที่สองหนุ่มสาวยืนยันเป็นเสียงเดียวกันว่ารอดพ้นจากสายต่านักข่าว

“ฉันพูดผิดตรงไหน ในเมื่อที่ผ่านมานายเสฟเช็กซ์เป็นอาหารหลัก ถ้าไม่ให้เรียกผู้หญิงพวกนั้นว่าเหยื่อ แล้วจะให้เรียกว่าอะไร”

“นายนี่ปากคอเราะร้ายขึ้นทุกวันนะรัช ที่ผ่านมาถึงฉันจะเปลี่ยนคู่นอนบอย แต่ก็ไม่เคยคิดว่าผู้หญิงเป็นเหยื่อ ทุกคนถือเป็นเพื่อนของฉันทั้งนั้น”

“เพื่อน...ฟังแล้วให้ความรู้สึกดีนะ แต่ฉันขอเตือนไว้อย่างระวังจะเจอเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด”

กานต์นี่หัวหน้า रिมนี่ปากหยักลึกเหยียดเป็นเส้นตรง สุดท้ายจึงวางข้อลงในขาม คว่ำแก้วนํ้าขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดแก้ว

“พูดแค่นี้ถึงกับกินไม่ลงเลยหรือไง”

“ฉันอิ่มแล้ว”

“อิม หรือกลัวจนกินไม่ลงกันแน่”

“กลัวเรื่องอะไร”

“นายแกลิ่งโง่หรือไม่รู้จริงๆ ว่าคุณแพทไม่เหมือนเพื่อนผู้หญิงทุกคนที่ผ่านมานะนาย” รัชพลบอกเสียงเครียดจนคนฟังต้องหันมาสบตาทิ้งนาน “ถ้าเขาคิดจะจริงจังขึ้นมา ระวังนายจะเดินไม่หลุด”

“ไม่มีทาง เราสองคนตกลงกันแล้ว”

“บอกตามตรง ฉันไม่อยากเข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของนาย แต่...”

“มีอะไรก็พูดให้มันจบๆ ฉันไม่มีเวลามากพอจะมานั่งเล่นไปคำหรือ

นะ”

“ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่น ฉันคงไม่เข้าไปยุ่ง”

“ทำไม”

“เพราะคุณแพทไม่ได้ดีอย่างที่นายคิด แล้วฉันก็ไม่ต้องการให้เพื่อนรักต้องตกนรกทั้งเป็น”

“โห...คุณแพทเขาน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือวะ” ดวงตาคู่คมของกานต์เบิกกว้าง ชัดกับสีหน้าที่เต็มไปด้วยความขบขัน

“ไม่เชื่อก็แล้วไป” ธัชพลตัดบท

“อย่างอนไปเลยนะครับ คุณผู้จัดการส่วนตัว”

“ไม่ได้งอนไฉน แค่วิธีที่คุยกับพฤติกรรมของดาราดัง ถามจริง ๆ เมื่อไหร่นายจะเลิกทำตัวเหลวไหล โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง”

“เรื่องเซ็กซ์ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลสักหน่อย มันเป็นเรื่องชีวิตจริงต่างหาก อีกอย่าง ที่ผ่านมานั้นไม่เคยไปบังคับจิตใจใคร ทุกคนยินดีให้ความร่วมมือกับฉันเองต่างหาก ต่างคนต่างมีความสุขโดยไม่มีพันธะต่อกัน”

“แต่สำหรับคุณแพท...”

กานต์ยกมือห้าม แล้วเอื้อมมาคว้าซองใส่เอกสารไปถือไว้ในมือ ก่อนพูดขึ้นอีกครั้งว่า

“เอาเป็นว่าฉันจะระวังตัวไม่ให้ตกเป็นเหยื่อผู้หญิงคนไหน โอเคไหม ที่นี้จะเริ่มต้นอ่านนิยายทั้งหมดนี้ให้ฉันฟังได้หรือยัง”

ธัชพลพ่นลมหายใจแรงๆ ก่อนพยักหน้ารับอย่างขบขัน อยู่น้อยๆ ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาก็ได้บอกได้เตือนพ่อหนุ่มนักรักไปหมดแล้ว ดังนั้นหากจะเกิดอะไรขึ้นในวันข้างหน้า คงต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามเวรตามกรรม

ซึ่งแน่นอนว่า กรรมจากการเพิ่มรสชาติชีวิตของกานต์ที่จะติดตามมานั้น ธัชพลต้องเข้าไปมีส่วนรับผิดชอบโดยไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะเขาอยู่ในฐานะ...ผู้จัดการส่วนตัว

๓

หญิงสาวเจ้าของเรือนร่างได้ลัดส่วนสวยงามดุจประติมากรรม ขึ้นเอก ยืนหันซ้ายหันขวาอยู่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ภายในห้องนอน ดวงตาคูเรียวเริ่มตื่นสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้นตามร่างกาย หลังจากเจ้าของร่างสะดุ้งตื่นได้ก็รำคึกเสงหนากับชายหนุ่มคนพิเศษหลายครั้งหลายหน อีกทั้งคำคืนที่ผ่านมา สองหนุ่มสาวใช้เวลาตัดดวงเติมความสุขให้กันและกันเนิ่นนานกว่าทุกครั้ง กระทั่งเกรงว่าอาจเกิดร่องรอยฝากรักหลงเหลือไว้ตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย

หลังจากตรวจตราทุกตารางนิ้วของผิวกายนวลเนียนจนแน่ใจว่าไม่มีส่วนใดบอบสลาย หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของห้องพักภายในคอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมืองจึงเอื้อมมือไปคว้าผ้าขนหนูสีขาวเนื้อนุ่มมาพันลำตัว แล้วก้าวตรงไปคว้าโทรศัพท์มือถือถือนบิดะข้างเตียงนอนมาโทร. หาชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของกลิ่นหอมจางๆ ที่ยังคงกรุ่นกลิ่นตรึงบริเวณปลายจมูก

“กานต์ใจร้ายมากเลยนะคะ ทิ้งให้เพทนอนคนเดียว” พ็ชรวาลัยเปิดฉากออกด้อนเมื่อได้ยินเสียงตอบรับจากปลายสาย

“ผมหวังดีกับคุณนะแพท ขึ้นอยู่ต่อ มีหวังเราสองคนต้องตกเป็นข่าวแล้ว...”

“แล้วอะไรคะ” หญิงสาวถามพลางก้าวมาทักต้วงนั่งลงบนเตียง ริมฝีปากอímสวยแถมด้วยรอยยิ้มเมื่อจินตนาการถึงเรือนร่างกำยำของชายหนุ่ม

“ผมคงไม่มีแรงขับรถกลับสิครับ”

“ไม่มีแรงขับกลับ กานต์ก็อยู่ต่อได้นี่คะ ถ้าเป็นไปได้ แพทอยากให้คุณอยู่กับแพททั้งวันทั้งคืน ตลอดชีวิต” หญิงสาวย้ำตรงท่ายประโยคเพื่อบอกใบ้ความต้องการให้เพื่อนชายคนพิเศษได้รับรู้ แต่ทว่า...

“ถ้าเป็นอย่างนั้น ผมคง...ไม่เป็นอันได้ทำอะไรแล้ว” กานต์ตอบกลับ มาพร้อมกับเสียงหัวเราะเหมือนเช่นทุกครั้งที่เธอพูดถึงเรื่องนี้

ความจริงแล้วพัชรารัลย์ไม่ได้คิดจริงจังตามคำพูด เธอแค่หยอกเย้าลองเชิงหนุ่มนักรัก ผู้เปี่ยมล้นด้วยเสน่ห์และชั้นเชิงพิศวาส เหนือชั้นกว่าผู้ชายทุกคนที่เธอเคยสัมผัส

ไม่มีเหตุผลใดที่นางเอกชื่อดัง ภาพลักษณ์แสนดีสมเป็นกุลสตรี ทุกกระเบียดนิ้วอย่างพัชรารัลย์ ต้องรีบร้อนเอาตัวเองไปผูกมัดกับใคร โดยเฉพาะผู้ชายอย่าง กานต์ กิตติรัตน์เมธา ที่ขึ้นชื่อเรื่องความเจ้าชู้ ฐานะทางบ้านจัดอยู่ในระดับชนชั้นกลาง ต้นตระกูลเป็นเพียงพ่อค้าขายวัสดุก่อสร้าง ผู้คนในสังคมแทบไม่มีใครรู้จักครอบครัวของชายหนุ่ม นอกจากความหล่อเหลาราวเทพบุตรกับความเก่งกาจเรื่องบนเตียงแล้ว ไม่มีคุณสมบัติข้อใดเหมาะสมคู่ควรกับตำแหน่งคู่ชีวิตของเธอแม้แต่นิดเดียว

พัชรารัลย์ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมถึงขั้นยินยอมมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับดารานักร้อง เพียงเพราะต้องการเกาะกระแสความดังของผู้ที่ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงก่อนหน้าเธอ หลังจากหญิงสาวได้รับโอกาสจากทางสถานีที่เมตตาส่งบทนำในละครประเภทตบจูบ แบบที่นางเอกผู้แสนดีต้องถูกพระเอกเหยียบย่ำทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ น้ำตาไหลรินท่วมจ่อ

แน่นอนว่าเมื่อดารานักร้องใหม่ได้รับโอกาสของก็ต้องรีบคว้าและน้อม

รับไว้ด้วยความยินดี พร้อมทั้งสวมบทบาทนางเอกผู้นำสงสารแบบหุ่มสุดตัว และหัวใจ กระทั่งละครที่ถูกตราหน้าว่าเป็นละครน้ำหนึ่งของทางสถานี ได้รับรางวัลละครแห่งปีจากสมาคมที่มุ่งเน้นกิจกรรมด้านความบันเทิง สร้างชื่อเสียงให้แก่นักแสดง ทีมงาน ผู้จัด รวมถึงคนเขียนบทละคร ที่สามารถคว้ารางวัลบทโทรทัศน์ยอดเยี่ยมไปครองอย่างไร้ข้อครหา

นอกจากต้องการฟุ้งฟิงชายหนุ่มในเรื่องงานแล้ว พัชรารัลย์ยอมรับว่าที่ผ่านมาเธอหลงใหลรูปลักษณ์ภายนอก รวมถึงบทบาทเร้าร้อนในสมรภูมิรักของกานต์อย่างถอนตัวไม่ขึ้น แต่ไม่ว่าเธอจะตั้งใจรสนเสนาหาคะทั่งเกิดความรู้สึกพิเศษกับชายหนุ่มมากมายเพียงใด แต่เพื่ออนาคตและชื่อเสียงในวงการบันเทิง เธอจำเป็นต้องแสดงให้แฟนละคร ผู้คนในสังคมรับรู้เพียงว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับกานต์ไม่มีอะไรเกินเลยมากกว่าความเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีต่อกัน

“แพทครับ ผมพูดอะไรผิดหรือเปล่า” กานต์เอ่ยขึ้นอีกครั้งหลังจากพัชรารัลย์ถือโทรศัพท์ค้างไว้โดยไม่พูดไม่จา

“คะ...”

“ผมพูดอะไรไม่ถูกใจคุณหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ แพทแค่คิดไปถึงละครเรื่องใหม่” หญิงสาวแก้ตัวพลางปรายตาไปยังซองเอกสารที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะทำงาน

“คุณอ่านนิยายจบหรือยัง”

“แพทอ่านไม่ได้แค่สองสามบทเองค่ะ กานต์ล่ะคะ อ่านจบหรือยัง”

“อ่านได้เกือบครึ่งเรื่องแล้วครับ”

“ขยันจังเลยนะคะ”

“รัชอ่านให้ฟังนะคะ”

“นี่ก็แล้วเขี้ยว กานต์โชคตินะคะที่มีผู้จัดการส่วนตัวอย่างคุณรัชพล”

พูดจบหญิงสาวก็เบ้าปาก

“ทำไมแพทไม่ให้กึ่งเต็นอ่านแล้วสรุปให้ฟังล่ะครับ”

“กานต์จะให้กึ่งตื่นมาหนึ่งอ่านให้แพทฟังนะเธอคะ ไม่เอาละ น่าเมื่อจะตาย แพทมีวิธีที่ดีกว่านั้น”

“วิธีไหนเธอครับ”

“แพทก็แค่สั่งให้กึ่งตื่นโทร. ไปขอเรื่องย่อจากคุณมนตรีนะลึคะ เรื่องอะไรดาราคิวทองอย่างพวกเราจะต้องมาเสียเวลานั่งอ่านนิยายหน้าตั้งสองสามร้อยหน้าแบบนั้นด้วย จริงไหมคะ” พัชราวลัยพยายามหาแนวร่วม เพราะอย่างน้อยเธอจะได้มีฐฐู้สึกว่าตัวเองเรื่องเยอะเรื่องมากอย่างที่บรรดาช่างแต่งหน้าฯมาที่มักจะทำแบบชุปชิบประกาศเกียรติคุณเธอกลับหลัง

“นั่นสิ ผมลืมนสิทเลย ปกติทางผู้จัดเขาจะส่งเรื่องย่อมากับนิยาย”

“ส่งลัยเจ้าของเรื่องนี้เขียนเรื่องย่อไม่เป็นมังคคะ”

“ไม่น่านะครับ เห็นลัยบอกว่านักเขียนคนนี้มีงานออกมาแล้วหลายเล่ม ชองซื้อมาทำละครจนนับไม่ถ้วนแล้วด้วย”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ แพทว่ากานต์บอกให้คุณลัยเปิดเมลรอได้เลยคะ ไม่น่าเกินสองวัน เรื่องย่อต้องมาถึงมือเราอย่างแน่นอน แต่ถ้าไม่ได้ เรารออ่านบทเลยก็ได้นี่คะ”

“เท่าที่ผมฐฐู้ บทยังเขียนได้ไม่ถึงห้าตอนเลยนะครับ อีกอย่าง ผู้กำกับอยากให้เราฐฐู้เรื่องทั้งหมดก่อนเปิดกล้อง จะได้เข้าใจที่มาที่ไปของตัวละคร”

“เราเล่นคู่กันมาตั้งหลายเรื่องแล้วนะคะกานต์ คุณยังกังวลอีกหรือคะ”

“ผมจะกังวลทุกครั้งที่รับงานเรื่องใหม่ กลัวทำงานออกมาได้ไม่ดี”

“คืนนี้กานต์จะมาหาแพทหรือเปล่าคะ” นางเอกสาวรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อชายหนุ่มวกเข้าสู่เรื่องราวหน้าเมื่อหน้า

“ไหนคุณว่าคืนที่ผ่านมาเป็นคืนส่งท้ายไปครับ”

“ก็แพทคิดถึงคุณนี่คะ”

“ผมก็คิดถึงคุณ ว่างละครปิดกล้องเมื่อไหร่ ผมจะรีบไปทำให้คุณล้าล้าความสุข จนพูดไม่ออกเลยครับแพท”

“จริงนะคะ”

“ที่ผ่านมามีเคยทำให้คุณผิดหวังหรือเปล่าล่ะ”

“กานต์ชอบพูดเล่นอยู่เรื่อยเลยนะคะ” หญิงสาวเริ่มรู้ลึกร้อนผ่าตามเนื้อตัวอย่างควบคุมไม่อยู่

“แค่นี้ก่อนนะครับแพท พอตีผมต้องรีบไปทำธุระ”

“ไปทำธุระกับสาวคนไหนหรือคะ”

“สาวที่ไหนล่ะครับ หนุ่มต่างหาก แต่เขี่ยบอกว่าแม่ผมเสียอีก”

เสียงหัวเราะที่เล็ดลอดมาให้ได้ยิน บอกให้รู้ว่าชายหนุ่มที่กานต์อ้างถึงจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากผู้จัดการส่วนตัวจอมเขี่ยบนามว่า...ธัชพล

“ถ้าอย่างนั้นเชิญกานต์ตามสบายเถอะค่ะ ขึ้นแพทรั้งคุณไว้ขนาดกว่านี้มีหวังแพทต้องถูกผู้จัดการส่วนตัวของคุณเล่นงานแน่ๆ”

“แล้วผมจะบอกธัชให้นะครับ”

“กานต์...” หญิงสาวร้องเสียงหลง

“ผมแค่พูดเล่น แล้วเจอกันนะครับคนดีของผม”

“ค่ะ แพทคิดถึงคุณนะคะกานต์”

พีชราวลย์บอกเป็นประโยคสุดท้ายก่อนวางสาย หัวใจชุ่มชื้นเมื่อยมสุขเหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้รับฟังถ้อยคำอ่อนหวานของดาราคู่ขวัญ ทั้งที่รู้ดีแก่ใจว่า คำพูดที่ออกจากลมปากลิ้นไหลของชายหนุ่มมีไว้สำหรับผู้หญิงทุกคนบนโลกใบนี้ ซึ่งแน่นอนว่าเธอยินดีรับฟัง แต่ไม่คิดจดจำไว้ในใจ ในเมื่อชีวิตของเธอกับกานต์ว่ายวนอยู่ในโลกแห่งมายา ทุกสัมผัส ทุกการกระทำ ทั้งในจอและนอกจอ เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้นจึงไม่ใช่เรื่องจริง

“คุณชิง สะตวาคูยกุ่ยไหมคะ คือมนต์มีเรื่องจะรบกวนคุณชิงนิดหนึ่งนะค่ะ”

ผู้จัดการสาวเจ้าของค่ายละครชื่อดังส่งเสียงมาตามสายอีกครั้ง หลังจากห่างหายไปนานแรมเดือน

ชนิกาน้ำเลื่องมอณาพิกาข้างฝาผนังซึ่งบอกเวลาเกือบห้าโมงเย็นแล้ว

ลอบถอนใจ ก่อนตอบกลับไปตามมารยาทแต่ไม่วายเหินแสมว่า

“ก็ต้องสะดวกลิขะคุณมนต์ ผู้จัดชื่อดังโทร. มาหาด้วยตัวเอง จะบอก
ว่าไม่สะดวกได้ยังไงละคะ”

“คุณชิงพูดแบบนี้ มนต์เกรงใจแยเลยนะคะ” มีเสียงหัวเราะเจื่อนๆ
เจือตรงท้ายประโยคจนคนฟังต้องรีบชี้แจง

“ชิงแค่ล้อเล่นนะคะ คุณมนต์มีเรื่องอะไรก็ว่ามาได้เลยคะ ไม่ต้อง
เกรงใจ”

“คุณชิงแค่ล้อเล่นจริงๆ นะคะ”

“จริงลิขะ คุณมนต์รู้จักชิงมาตั้งนาน น่าจะรู้ว่าชิงเป็นคนยังไง”

“ถ้าอย่างนั้นมนต์ไม่เกรงใจแล้วนะคะ คือมนต์จะขอเรื่องย่อ *สักรัก
เกมเทพ* ร่างล่าสุดนะคะ พอดีนักแสดงในเรื่องเขาอยากอ่านเรื่องย่อก่อน
ละครเปิดกล้อง”

“พวกดาราดังๆ เขาคงไม่มีเวลาอ่านต้นฉบับนิยายที่ชิงส่งไปให้ หรือ
ไม่กี่คงขี้เกียจอ่าน” หญิงสาวค่อนข้างคิดไปถึงดารานุ่มชื่อดัง

“ก็ทำนองนั้นละคะ” มนต์ชีตาอ้อมแอ้มตอบกลับมา “คุณชิงสะดวก
ส่งมาวันไหนก็ได้นะคะ แต่คือ...ถ้าได้เร็วก็ดีคะ มนต์อยากให้นักแสดงรู้ที่มา
ที่ไปของเรื่อง เวลานั้นข่าวสัมภาษณ์จะได้ตอบตรงกันนะคะ”

“ขอเวลาชิงตรวจทานอีกทีนะคะ เรื่องนี้ชิงเขียนโครงเรื่องไว้คร่าวๆ
แล้วลงมือเขียนเลย ขอเรียงลำดับเส้นเรื่องทั้งหมดใหม่ก่อนนะคะ ชินส่งร่าง
แรกไป นักแสดงของคุณมนต์จะอ่านไม่รู้เรื่อง หรือไม่กว่าจะรู้เรื่องก็ต้อง
ใช้ความพยายามมากพอดูนะคะ”

“ยังไงก็รีบกวนหน่อยนะคะ”

“ไม่ถึงเป็นการรบกวนหรอกคะคุณมนต์ เรื่องอะไรที่ชิงพอจะช่วยให้
ชิงก็อยากจะช่วย เวลาทำงานจะได้ไม่มีปัญหา”

“อย่างนี้ลิขะ ถึงจะเรียกว่ามีอาชีพตัวจริง”

“คุณมนต์มีอะไรอีกหรือเปล่าคะ พอดีชิงต้องเคลียร์งานอีกนิดหน่อย”

“อ้อค่ะ ถ้าอย่างนั้นผมหนตีไม่รบกวนแล้วนะค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะคุณหญิง”
 ชนิภาอรไ้ให้มนต์ชิตากดวงสาย เธอถึงได้ถอนหายใจหนักหน่วง
 ออกมา อุดคิดไม่ได้ว่า นักแสดงที่ต้องการเรื่องย่อจากเธอไปอ่านจะเป็นใคร
 ไปไม่ได้นอกจาก กานต์ กิตติรัตน์เมธา

ผู้ชายใจแคบ มองโลกในแง่ร้าย พ่วงท้ายด้วยฉายาเคซาโนวาตัวพ่อ
 ท่าทางคงไม่มีเวลาอ่านต้นฉบับที่เธอส่งไปให้ ถึงได้ยืมมือผู้จัดโทร.
 มาออกด้อนขอเรื่องย่อจากเธอ

นักเขียนสาวเริ่มตั้งแง่ ทั้งที่ความจริงแล้วการที่ผู้จัดต้องการเรื่องย่อ
 ของบทประพันธ์ ไม่ใช่เรื่องผิดแปลกแปลกประหลาดอะไรสำหรับเธอ เพราะ
 นิยายทุกเรื่องที่เขาขยาลิขสิทธิ์ให้ไปทำละครหรือภาพยนตร์ เธอก็มักจะแนบ
 เรื่องย่อไปด้วยทุกครั้ง

เพียงแต่ครั้งนี้ ชนิภาไม่ค่อยปลื้มนักแสดงนำฝ่ายชายในเรื่อง เธอ
 เลยแกล้งลื้ม ในเมื่อก็ตาร์เร่งต้นฉบับนิยาย คนตั้งแง่จึงส่งไปแค่ไฟล์
 ต้นฉบับ แต่ก็ก็เรื่องย่อไว้เสียอย่างนั้น

ตั้งใจไว้ว่าถ้าไม่มีใครทวงถาม เธอก็จะแกล้งทำเป็นลื้มๆ กะให้บรรดา
 นักแสดงชื่อดังทั้งหลาย รวมไปถึงทีมงานถ่างตาอ่านนิยายเกือบสามร้อย
 หน้าเล่มนั้นให้จบด้วยตัวเอง

คิดมาถึงตรงนี้ ความแค้นที่รอวันชำระเริ่มผุดขึ้นมากลางใจ ไม่ต่าง
 อะไรกับลาวาร้อนใจกลางภูเขาไฟ ภาพนักแสดงหนุ่มเดินถือเงินเข้ามาปาใส่
 หน้า ยังคงชัดเจนในความทรงจำและความรู้สึก

ชนิภาลุกขึ้นจากเก้าอี้ เดินตรงไปยังตู้เก็บเอกสารซึ่งเป็นที่เก็บหลัก-
 ฐานชิ้นสำคัญ เพื่อยืนยันว่า ครั้งหนึ่งเธอมีโอกาสดำเนินการกับดารานุ่มชื่อดัง
 ที่บรรดาสาว ๆ รวมถึงเพื่อนรักคลั่งไคล้อย่างไม่คิดไม่ฝัน

ถ้าอุบัติเหตุในครั้งนั้นเกิดขึ้นกับรติมา เหตุการณ์คงพลิกผันกลับ
 ตาลปัตร ก่อเกิดความรักขึ้นกลางใจเพื่อนสาว แทนที่จะเป็นความแค้นเคือง
 อย่างที่ชนิภาสั้มผัสอยู่ทุกวันนี้

ริมฝีปากบางเริ่มขยับยิ้ม หลังจากเจ้าตัวได้ใช้ความพยายามในการค้นหาของสีขาวยี่สิบเจ็ดบาทเจ้าปัญญา จนกระทั่งพบว่าของนั้นถูกสอดไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง

“ฉันจะเป็นคนฟื้นความจำของนายเอง กานต์ กิตติรัตน์เมธา”

ซนิภาลันหาจ่า พร้อมทั้งตัวต๋อยตายไปยังธนบัตรสีแดงมูลค่าสองพันสี่ร้อยบาท เรียงเป็นระเบียบอยู่ในซองซึ่งถูกเก็บมานานเกือบสองปี นับเวลาถอยหลัง เพื่อนำเงินจำนวนนี้กลับไปคืนเจ้าของ

กานต์ส่งเสียงจามดังติดต่อกันหลายครั้งหลายหน จนรัชพลต้องวางมือจากต้นฉบับนิยาย หันไปคว้ากล่องกระดาษทิชชูมายื่นส่งให้

“ใครนินทาอะ...เล่นเอาเหนื่อย” กานต์ว่าพลางดึงกระดาษทิชชูมาซับบริเวณปลายจมูก

“น่าจะเป็นบรรดาสาวๆ ที่นายเคยไปมีอะไรด้วย แต่คงไม่ใช่แค่นินทา...” ผู้จัดการส่วนตัวบอกยิ้มๆ

“ไม่ใช่แค่นินทาแล้วอะไร”

“ผู้หญิงพวกนั้นน่าจะพากันสาปแช่งนายมากกว่า”

“ไอ้บ้า ทำมาปากดี” กานต์แก้งว่า

“ไปอาบน้ำก่อนดีกว่าไหม เตี้ยวค่อยมาอ่านต่อ” รัชพลถามพลางวางต้นฉบับในมือลงบนโต๊ะกระดาษ ก่อนลุกขึ้นจากโซฟาปิดตัวไปมา ทำท่าทางเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า

“ฉันว่านายกลับไปพักผ่อนได้แล้ว” เจ้าของห้องได้ทรีปเสนอทางออกเพื่อจะได้หลุดพ้นจากการนั่งฟังเรื่องราวในนิยายแบบมาราธอน ทว่า...

“คืนนี้ฉันจะนอนค้างที่นี่”

“หา...นายว่าจะไรนะ” กานต์เลิกคิ้ว โลกแสนสดใสสมลายลงไปใพบริบตา เมื่อรับรู้ว่าตัวเองยังต้องนั่งหลังขดหลังแข็งฟังเพื่อนรักอ่านนิยายให้ฟัง แทนที่จะได้ออกไปเที่ยวเตร่ตามที่ตั้งใจไว้

“ทำไมต้องดีใจขนาดนั้นด้วยวะ ความจริงถ้าอยากให้อันนั้นนอนค้ำ
ที่นั่นทุกวัน นายก็แค่นี้...”

“พอเลย ฉันไม่ตกลง”

“พูดเล่นแค่นี้ก็ต้องซีเรียสด้วย”

“นายจะนอนค้ำที่นั่นก็ได้ แต่ขอออกไว้ก่อนเลยนะ คินนี่ฉันจะไม่ทน
นั่งฟังนิยายอะไรนี้อีกแล้ว”

“ไม่อ่านนิยาย แล้วจะทำอะไร”

“นายก็ขับรถพาฉันไปหาอะไรอร่อยๆ กิน แล้วไปนั่งฟังเพลงสักพัก
หลังจากนั้นค่อยกลับมานอน ดีไหม”

“ไม่ดี” ธัชพลตอบกลับเหมือนเช่นทุกครั้งที่กานต์เอ่ยปากให้พาไป
เที่ยว

“ถ้าไม่พาไป ก็เชิญทำหน้าที่ยามเฝ้าห้องไปคนเดียว ส่วนฉันจะอาบน้ำ
แต่งตัวหล่อๆ ขับรถไปนั่งกินลมชมวิวแถวชายหาดพัทยา หาดอาหารทะเล
กินแก้มเบียร์สักสองสามขวด ดีๆ ค่อยกลับ”

“อยากกินอาหารทะเล ไทร. สั่งร้านให้มาส่งก็ได้ ไม่เห็นต้องขับรถไป
ไกลขนาดนั้น” ธัชพลเริ่มเสียงอ่อนลงกว่าเดิม

“ไทร. สั่งมากินในห้องมันจะไปได้อารมณ์อะไร อีกอย่าง พัทยาแค่นี้
ฉันไปเองกลับเองได้”

“ถ้าฉันยอมให้นายทำอย่างนั้น มีหวังนายได้ขึ้นหน้าหนึ่ง”

“โทษฐานมาแล้วขับนะเธอ” กานต์ตักคอ ริมฝีปากแถมด้วยรอยยิ้ม
ของผู้ชนะก่อนพูดต่อ “ถ้ากลัวฉันเป็นข่าว นายก็ไปเป็นเพื่อนสิ จะได้
ขับรถกลับมาไง”

“แต่...”

“ฉันขอไปเที่ยวพักผ่อนสมองบ้างไม่ได้หรือไง นายก็น่าจะรู้อี ฉเวลา
ละครเปิดกล้องที่ไร ฉันก็แทบไม่มีเวลาได้โง่หัวขึ้นมาทำอะไร” กานต์ได้ทิ้งด
มุกเด็ดขึ้นมาใช้

“ถ้าอยากพักผ่อนสมองจริงๆ ฉันว่านายกลับไปเยี่ยมบ้านไม่ดีกว่าหรือ ไปค้างสักสองสามวัน แล้วค่อยกลับมาก่อนวันบวงสรวง”

“ฉันยังไม่อยากกลับไปตอนนี้”

“พอพูดถึงเรื่องกลับบ้านที่ไร นายก็พูดแบบนี้ทุกครั้ง แล้วเมื่อไหร่จะถึงวันที่นายอยากกลับสักทีล่ะกานต์”

“ฉันบอกเหตุผลกับนายไปตั้งหลายครั้งหลายหน ยังไม่เข้าใจอีกหรือไง” พระเอกหนุ่มจ้องหน้าเพื่อนที่เป็นมากกว่าผู้จัดการส่วนตัวแฉะหนึ่ง

“ก็เพราะเข้าใจนะสิ ฉันถึงอยากให้นายกลับไปเยี่ยมครอบครัวบ้าง”

กานต์ถอนหายใจแทนคำตอบ เขาไม่ต้องการต่อความยาวสาวความยืดในเรื่องที่รีบกวณจิตใจ แต่พยายามหลอกตัวเองว่าไม่รู้สึกอะไร

ความขัดแย้งระหว่างเขากับสมาชิกในครอบครัวเกิดจากความไม่เข้าใจกัน ต่างฝ่ายต่างมองในมุมของตัวเอง โดยเฉพาะมุมของพ่อกับแม่ที่หวังให้ลูกชายกลับไปสานต่อกิจการค้าวัสดุก่อสร้างที่สืบทอดกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าหลังเรียนจบปริญญาตรี

แต่เมื่อเขามีโอกาสก้าวเข้าสู่วงการบันเทิง แน่นอนว่าคนที่เชื่อมั่นในตัวเองและชอบความท้าทายอย่างกานต์ต้องรีบคว้าโอกาสนั้นไว้ แม้ครั้งแรกหวังเพียงจะเข้ามาทำงานหาประสบการณ์ เพื่อโชคดีอาจจะได้มีเงินเก็บสักก้อน หลังจากนั้นค่อยกลับไปเรียนต่อ แต่เมื่อนำเรื่องนี้ไปปรึกษาทางบ้าน ผู้ให้กำเนิดกลับมองต่างมุม มองเห็นข้อเสียมากกว่าข้อดี มีหน้าซำแม่มยังลุกขึ้นมาประกาศตัดแม่ตัดลูก หากเขาเลือกอาชีพนักแสดง แทนที่จะกลับไปเรียนต่อให้จบแล้วกลับมาสานต่อกิจการของครอบครัว

ความดีใจและต้องการเอาชนะ ทำให้กานต์เปลี่ยนความตั้งใจ เขาพยายามเรียนรู้ หุ่เมเทให้แก่การแสดง ประกอบกับโชคชะตาลิขิตเปิดเส้นทางในโลกมายา เขาจึงสามารถสร้างชื่อเสียงพร้อมเม็ดเงินจำนวนมากมหาศาลได้ภายในระยะเวลารวดเร็ว เกินความหวังความฝันที่คิดไว้

ชื่อเสียงเงินทองที่ได้รับสร้างความเชื่อมั่นให้กานต์เสมอมา ว่าเขา

ตัดสินใจไม่ผิดที่ตรอปรเย็น แล้วผันตัวเองเข้าสู่วงการบันเทิง

ความเชื่อมั่นผิดๆ บวกกับทิวี่ที่มีในใจ กลายเป็นกำแพงกันความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคนในครอบครัว โดยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา กานต์พยายามหาเหตุผลมาปลอบใจตัวเอง...

แม้เขาไม่สามารถกลับไปดูแลครอบครัวพร้อมทั้งสานต่อกิจการได้ แต่พ่อกับแม่ยังมีน้องสาวคอยดูแลช่วยเหลือกิจการโดยไม่ขาดตกบกพร่อง เขาในฐานะพี่ชายคนโตจึงทำได้เพียงติดต่อถามข่าวคราวทางบ้านจากน้องสาว และส่งเงินกลับบ้านเป็นประจำทุกเดือน เพื่อยืนยันความรัก ความปรารถนาดีที่เขามีต่อทุกคนในครอบครัว ซึ่งไม่ได้ลดน้อยไปจากเดิมอย่างที่ใครหลายคนเข้าใจ

กานต์ถอนหายใจยาวเหยียด หยุดความคิดไว้เพียงแค่นั้น ก่อนหันมาถามเพื่อนรักที่ยังคงจ้องมองมาอย่างรอคอยคำตอบ

“ตกลงจะไปด้วยกันไหม”

“ก็ได้ แต่อย่ากลับตีกันนะ มันอันตราย” ชัชพลรับคำอย่างขบขัน แล้วหันไปคว้าต้นฉบับที่วางบนโต๊ะมาถือไว้ในมือ

“หวังว่าคงไม่เอาनियाยไปนั่งอ่านให้ฉันฟังที่ร้านนะ” กานต์รีบตัดคอ

“ฉันก็แค่จะถือติดมือไปอ่านนั่นละ เพื่อมีเวลาจะได้อ่านให้ฟังในรถอีกนิดเดี๋ยวก็จบแล้ว”

กานต์ส่ายหน้า ไม่รู้จะสรรหาเหตุผลใดมาคัดค้านผู้จัดการส่วนตัว เพราะรู้อยู่แก่ใจดีว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ชัชพลทำล้วนเกิดจากความรักความปรารถนาดี ไม่ได้สักแต่ทำตามหน้าที่หรือหวังกอบโกยผลประโยชน์เหมือนโมเดลลิ่งที่เคยร่วมงานกันมา

สิ่งที่เขาควรทำคือให้ความร่วมมือและตั้งใจทำหน้าที่ในส่วนที่รับผิดชอบอย่างดีที่สุด เพื่อพิสูจน์ให้เพื่อนรักเห็นถึงความสามารถด้านการแสดงที่ไม่ได้น้อยหน้าไปกว่า... ชื่อเสียงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ที่ปรากฏตามหน้านิตยสารบันเทิงอยู่ในขณะนี้

๑

พิธีบวงสรวงเปิดกล่องละคร *สลักรักกามเทพ* จัดขึ้น ณ ที่ทำการบริษัทมนต์มายา ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นที่กว่าห้าสิบไร่ในอำเภอแห่งหนึ่งซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับเมืองหลวง ถือเป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษที่มีอาชีพในแวดวงบันเทิงกระทั่งมาสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน

ปัจจุบันบริษัทมนต์มายาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของมนต์ชิตา ทายาทสาวคนเล็กของตระกูลที่รับหน้าที่เป็นหัวเรือใหญ่ โดยมีญาติพี่น้องทำหน้าที่เป็นกำลังเสริมตามความถนัดของแต่ละคน ผลงานละครเลยไปถึงภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ถือว่าประสบความสำเร็จในระดับที่น่าพอใจ เพราะนอกจากได้รับการต้อนรับจากคนดูอย่างอบอุ่นแล้ว ยังสามารถสร้างเม็ดเงินจำนวนมหาศาลให้แก่บริษัท รวมไปถึงสถานีโทรทัศน์ที่น่าละครไปออกอากาศอย่างต่อเนื่อง นานี่นี่ชื่อเสียงของมนต์ชิตาจึงเป็นที่ยอมรับของผู้คนในแวดวงบันเทิง รวมทั้งแฟนละครค่อนประเทศ จนเป็นที่มาของฉายา ‘ดอกไม้เหล็กแห่งวงการละคร’

หลังจากบริษัทประสบความสำเร็จในเชิงธุรกิจ มนต์ชิตาจึงระดมทุน

จากญาติพี่น้องรวมถึงเพื่อนรักในวงการธุรกิจหลากหลายสาขา ปรับปรุงพื้นที่กว่าห้าสิบไร่ จากเดิมที่มีเพียงอาคารหลังใหญ่ซึ่งใช้เป็นสำนักงานตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าเพียงอาคารเดียว ปัจจุบันได้มีการก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมหลายอาคาร รวมทั้งโรงถ่ายขนาดใหญ่ที่มีอุปกรณ์ครบครันทันสมัย ซึ่งนอกจากใช้ถ่ายทำละครแล้ว ยังแบ่งพื้นที่บางส่วนออกเป็นสตูดิโอย่อยเพื่อรองรับการถ่ายทำรายการต่างๆ และยังให้บริษัทและบุคคลภายนอกเช่าพื้นที่เพื่อสร้างรายได้ให้แก่บริษัทอีกทางหนึ่ง

ที่ผ่านมามีโอกาสได้ร่วมงานกับมนต์ซีตามาบ้างแล้ว ทำให้การเดินทางมาบริษัทมนต์มายาในครั้งนี้เป็นไปด้วยความราบรื่น หญิงสาวแค่ทำหน้าที่อธิบายเส้นทางให้แก่ติมา ซึ่งลงทุนหอบเสื้อผ้ามาค้างคืนที่บ้าน เพื่อจะได้ขับรถพานักเขียนคิวทองมาร่วมงานบวงสรวงเปิดกล้องละคร ตามที่ได้ตกลงปากรับคำกันไว้ก่อนหน้านั้น

“ตายแล้วยายซิง ทำไมโรงถ่ายคุณมนต์ถึงได้ใหญ่โตมโหฬารขนาดนี้ ตอนที่เห็นในหนังสือว่าสวยแล้ว ของจริงอลังการงานสร้างสวยงามล้ำสมัย แต่ดูกลมกลืนไปกับธรรมชาติ ฉันไม่อยากเชื่อเลยว่าจะมีโรงถ่ายแบบนี้อยู่จริงบนโลกใบนี้” ติมาเริ่มคร่ำครวญเมื่อเคลื่อนรถเข้าสู่อาณาจักรมนต์มายา

“เยอะไปแล้วยายเม่น” ซนิภาส่ายหน้าพลางกวาดสายตาไปตามอาคารรูปทรงทันสมัยที่แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อย ก่อนมาหยุดลงที่ใบหน้าเคลิ้มฝันของเพื่อนสาว

“ฉันไม่ได้เวอร์นะยายซิง แก่ก็รู้ว่าคนอย่างคุณหนูเม่นนี้ใช้ว่าจะปลื้มอะไรง่ายๆ”

“แกเนี่ยนะ ไม่ปลื้มอะไรง่ายๆ” ซนิภาหันขวับมาทางเพื่อนสาว ตวัดสายตามองลอดแว่น

“เออสิ ไม่อย่างนั้นฉันคงมีแฟนเป็นตัวเป็นตนไปนานแล้ว”

“แล้วบรรดารุ่นพี่ที่แกเคยดวงตอนสมัยเรียน ไม่ได้เป็นแฟนของแกหรือ”

“ห้ามพูดอะไรไม่คิดแบบนี้ะยายซิง ถ้าเกิดใครมาได้ยินเข้า ฉัน
เสียหายหลายล้านนะยะ”

“เสียหายยังไง”

“ก็พี่ก้อง พี่เจ พี่เต๋อ กับอีกสารพัดพี่ที่ฉันเคยรู้จัก ทุกคนเป็นได้แค่
บอยเฟรนด์เท่านั้นยะ จะให้บอกก็ครั้งว่าฉันไม่เคยคบใครเป็นแฟน” รติมา
ย้ำตรงท้ายประโยค

“ฉันละเบ๊อจริงๆ แม่สวยเลือกได้” นักเขียนสาวค่อน แต่คนฟังกลับ
ยิ้มภาคภูมิใจ ก่อนจะเริ่มต้นคำถามใหม่

“แล้วเราต้องจอตตรงไหนล่ะเนี่ย”

“ถ้าแกเลิกแพ้อ์ แล้วก็อ่านป้ายบอกทาง เต๋อขี้ก็รู้เองแหละว่าต้องไป
จอตตรงไหน”

รติมาส่งค้อนวงใหญ่ให้ชนิกาก่อนหันกลับไปมองป้ายบอกทางตาม
คำแนะนำของเพื่อนสาว จนกระทั่งเคลื่อนรถเข้ามาจอดบริเวณลานจอดรถ
กลางแจ้ง ซึ่งแบ่งพื้นที่ออกเป็นสัดส่วนชัดเจน สามารถรองรับจำนวนรถได้
มากกว่าหนึ่งร้อยคัน

“ว้าว...อย่างกับที่จอตตรงตามห้างสรรพสินค้า” พลขับสาวยังคงปลื้ม-
ปริ่มกับทุกสิ่งが見 จนกระทั่งก้าวลงจากรถถึงได้หันกลับมาถามเพื่อนอีก
ครั้ง “เขาบวงสรรวงวันนี้นั้นนะยายซิง”

“เน่ลี ทีมงานเพิ่งโทร. คอนเฟิร์มกับฉันเมื่อวานนี้เอง เกิดสงสัยอะไร
ขึ้นมาอีกล่ะ”

“แกไม่เห็นหรือไงว่ามีแค่รถเราคันเดียว นอกนั้นเป็นรถตู้ของกองถ่าย
แล้วคนอื่นเขาหายไปไหนกันหมด”

“เกลองยกข้อมือของแกขึ้นมาลียายเม่น”

“ยกขึ้นมา แล้วไงต่อ” รติมาทำตามอย่างว่าง่าย

“แล้วก็พลิกดูนาฬิกาว่าตอนนั้นมันกี่โมงแล้ว”

รติมายิ้มเจื่อนขณะเหลียวมองรอบตัว ค่อยๆ พลิกข้อมือดูนาฬิกา

เรือนเล็กที่ผูกติดข้อมือ แล้วเอ่ยเบาๆ ว่า

“หกโมงสี่สิบ”

หลังได้ฟังคำตอบชนิภา ก็ถอนหายใจออกมาพรี๊ดใหญ่ ก่อนหันกลับไปคว่ำกระเป๋าหนังสือน้ำตาลใบย่อม ที่วางอยู่บนเบาะด้านหลังรถขึ้นมาคล้องพาดเฉียงไปตามลำตัว

“แกละไปไหน”

“ไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็หาอะไรกิน” ชนิภาตอบพร้อมกับสำรวจดูความเรียบร้อยของตัวเอง

“นี่แกไม่คิดจะชวนฉันบ้างหรือไงยายซิง”

“ก็ฉันคิดว่าแกอึมอึมเปรมใจจนถ่ายไม่ออกกินไม่ลงแล้วนะสิ ฉันเลยไม่คิดจะชวนให้เสียเวลา”

“ถึงฉันจะถ่ายไม่ออกกินไม่ลงอย่างแกว่าจริงๆ ฉันก็ไม่ยอมอยู่ตรงนี้นักเดียวหรอก เกิดเจอใครที่คิดทำมิดีมีร้ายขึ้นมา ฉันไม่แยءหรอก”

“จริงสิ ฉันลืมนเรื่องนี้สนิทเลย” ชนิภาว่ายิ้มๆ พร้อมทั้งไล่สายตาไปตามร่างกายของเพื่อนสาวที่เวลานี้สวมเดรสสั้นสีแดงสดเผยผิวเนียนสวยแล้วว่า “แต่งตัวมาล่อตะเซ่แบบนี้ ฉันว่าพวกที่นกกามมาเห็นเข้าคงเลือดกำเดากระชูด”

“พูดจามาเกลียด ที่ฉันแต่งตัวแบบนี้เพราะฉันเห็นแก่หน้าแกหรอกนะ”

“เห็นแก่หน้าฉันนี่นะ” ชนิภาพูดพร้อมกับชี้หน้าตัวเอง

“เออดี”

“เห็นแก่หน้าฉันทำไม”

“ฉันไม่อยากให้ใครมาว่าแต่งตัวไม่รู้กาลเทศะ...เหมือนแก” พูดจบรติมาก็ส่งเสียงหัวเราะคิกคักชอบอกชอบใจ

ส่งผลให้คนถูกกล่าวหารีบขยับแว่นสายตา ก้มหน้าลงสำรวจเสื้อเชิ้ตลายสกอตสีดำแดงที่พับแขนจนถึงข้อศอกกับกางเกงยีนทรงเดฟสีเข้ม

กระทั่งมาหยุดลงที่ร่องเท้าหนังหุ้มข้อสีน้ำตาลราคาเฉียดหมื่น ที่เจ้าตัวตัดใจควักกระเป๋าซื้อเพื่อใช้สำหรับสวมออกงานโดยเฉพาะ และยังไปกว่านั้นวันนี้ชนิภาลงทุนใส่เจลจัดแต่งทรงผมซอยสั้นที่เคยซึ้ฟูแทบไม่เป็นทรง หรือเสยจนเรียบแปล้ ถ้าแบบนี้ยังไม่ถูกกาลเทศะ ชนิภาคงต้องกลับไปเปิดพจนานุกรมเพื่อหาความหมายของคำว่า ‘กาลเทศะ’ เพื่อจะได้เข้าใจตรงกันกับหญิงสาวที่ยืนหัวร่ออหงายตรงหน้าในเวลานี้

“ฉันอุตส่าห์ลุกขึ้นมาแต่งตัวตั้งแต่ตีสี่ จัดเต็มขนาดนี้แล้ว ยังไม่ถูกกาลเทศะอีกหรือไง”

“ถ้าจะให้ฉันตอบอย่างตรงไปตรงมา...” รติมาลากเสียงแล้วเริ่มเดินวนเวียนรอบตัวเพื่อนสาว “ความจริงแต่งตัวแบบนี้มันก็เรียบร้อยดีหรอกนะ เพียงแค่...”

“เพียงแค่อะไร” ชนิภาถามพลางสบตาเพื่อนรักซึ่งก้าวมาหยุดยืนตรงหน้า ทำตัวไม่ต่างอะไรกับผู้ชายวัยชราญด้านการแต่งกาย

“ฉันแค่ไม่แน่ใจว่า ผู้หญิงแท้ๆ แต่ลุกขึ้นมาแต่งตัวเป็นผู้ชายอย่างแก จะจัดอยู่ในประเภทแต่งตัวถูกกาลเทศะได้หรือเปล่า”

“พูดอย่างนี้มาต่อยกันเลยดีกว่าเม่น” ชนิภาพูดพร้อมกับยกมือขึ้นกำหมัดตั้งการ์ดแบบนักมวย

“นี่ก็อีก เมื่อไหร่แกจะเลิกทำทำทำทางแบบนี้สักทียายชิง รู้ไหมว่าตอนนั้นเด็กในร้านพากันเข้าใจว่า ฉันกับแกเป็นคู่จิ้นที่ไปรดปรานดนตรีไทยไปแล้ว”

ชนิภาฟังแล้วรีบลดมือลง ความจริงเธอไม่ได้กลัวว่าจะมีใครมาเห็นแล้วเข้าใจผิดคิดว่าเธอเป็นทอม เพียงแต่ทุกครั้งที่ได้ยินรติมาพูดถึงเรื่องบุคลิกลักษณะท่าทาง การแต่งกายของเธอ หญิงสาวต้องพานคิดไปถึงจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอเปลี่ยนแปลงรสนิยมในการแต่งกาย รวมถึงการแสดงออกกระทั่งกลายเป็นความเคยชินมาจนถึงทุกวันนี้

และก่อนที่นักเขียนคนดังจะหันได้เอ่ยปากอธิบายเพื่อยืนยันความ

เป็นตัวตนให้เพื่อนสาวเข้าใจ เสียงแหลมปริ๊ดคันทู้ก็ดังชัดจังหวะขึ้นเสียก่อน
“น้องซิง น้องซิงจริงๆ ด้วย ไม่น่าเชื่อว่าจะมาถึงเป็นคนแรก” กีตาร์
กรีดเสียงสวายเช่นเดียวกับชุดสูทเรียบหรือสีชมพูหวาน ใบหน้าได้รูปแต่งเติม
ด้วยเครื่องสำอางเจือด้วยรอยยิ้มเปิดเผย

“สวีสวีคะพี่ตาร์” ชนิภาบอกพร้อมกับยกมือไหว้
กีตาร์รับไหว้ แต่สายตากลับจับจ้องไปยังสาวสวยที่ยืนเคียงข้างชนิภา
ก่อนถามตรงๆ ว่า

“วันนี้พาแฟนมาด้วยหรือคะ”

“แฟน!” สองสาวเพื่อนรักกู่ทานออกมาเกือบจะพร้อมกัน

“ไม่ต้องอายพี่ทรอกคะ เราคนกันเอง อีกอย่าง เดี่ยวนี้ชายรักชาย
หญิงรักหญิง คู่จิ้นสารพัดเพศมีออกเยอะแยะไปหมด ถือเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาณะคะคุณน้องขา” กีตาร์หันมาอธิบายกับรติมา “ว่าแต่แฟนน้องซิง
ชื่ออะไรล่ะคะ”

“พี่ตาร์คะ...” ชนิภาเริ่มเสียงแข็ง “ยายเม่นเป็นเพื่อนซิงคะ”

“เพื่อน แหม ตอบเหมือนพวกดาราวเวลาถูกนักข่าวจับได้ว่าแอบกิ๊ก
กันเลยนะคะ” กีตาร์ยังไม่ยอมจบง่ายๆ

“พี่ตาร์!”

“เพื่อนก็เพื่อนคะ” กีตาร์ยกมือข้างหนึ่งขึ้นอย่างยอมแพ้ แต่ไม่วาย
หันไปสบตากับรติมายิ้มๆ

“นี่พี่ตาร์” ชนิภาหันไปบอกกับรติมาที่ยืนหันหลังหัวเราะอยู่ข้างๆ

“สวีสวีคะพี่ตาร์” รติมาบอกพร้อมกับยกมือไหว้ ก่อนขยายความ
“เม่นเป็นเพื่อนกับยายซิงจริงๆ ค่ะ เราสองคนสนิทกันมาตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง
ที่สำคัญ เม่นชอบผู้ชายนะคะ แต่ถ้าเมื่อไหร่คิดจะเปลี่ยนรสนิยม เม่นไม่มี
วันเอายายซิงมาทำแฟนทรอกคะ”

“แม่สวยเลือกได้ ไม่คิดจะถามฉันสักคำหรือไง ว่าฉันเห็นแกอยู่ใน
สายตาหรือเปล่า” ชนิภาเริ่มหงุดหงิด

“อาการแบบนี้แสดงว่าเริ่มอยากตี้มกาแพร์อ่ะ แล้วใช้ใหม่คะน้องซิง”
กีตาร์ดักคอนักเขียนสาว ก่อนหันไปทางรติมา “ไปคะน้องเม่น ไปพักผ่อน
ในห้องรับรองกันดีกว่า อีกตั้งสองสามชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาบวงสรวง”

“รีบถือกรถเลยเม่น ยืนหายใจทิ้งอยู่ได้” ซินมาร้องเตือนเมื่อเพื่อน
สาวยังยืนยิ้มหน้าระรื่น

“เชื่อหรือยังคะพี่ตาร์ ว่าเม่นไม่มีวันเป็นคู่ก็ก๊ากพิลึกโลกกับยายซิงอย่าง
แน่นอน” รติมาหันมาสบตาก็ตาร์ แล้วจัดแจงทำตามคำสั่งของเพื่อนรัก

ซินมาสะบัดหน้าพริต ก่อนก้าวเท้าฉับๆ นำหน้าสองสาวต่างวัยที่ทำท่า
ทำทางอย่างกับรู้จักกันมาแต่ชาติปางก่อน อาการนอนไม่เต็มตื่นเริ่มกำเริบ
ขึ้นอีกครั้ง ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะละลายตามหลังมาเป็นระยะๆ ยิ่งทำให้
หงุดหงิดจนไม่แน่ใจว่าเกิดจากสาเหตุใดกันแน่

ตื่นเช้าเกินไป หรือว่าหงุดหงิดที่ถูกมองว่าเป็นทอม

เฮอะ...คอยดูเถอะ ถ้าวันไหนฉันเกิดเขี้ยวแดงตัวแบบผู้หญิงขึ้นมา
ยายเพื่อนตัวแสบกับพี่ตาร์มีหวังได้หัวเราะไม่ออก

คิดได้อย่างนี้แล้วนักเขียนโลกส่วนตัวสูงค่อยยิ้มออก ก่อนรอยยิ้ม
จะค่อยๆ จางหายไปเมื่อนึกขึ้นได้ว่า เมื่อไรจะถึงวันที่เธอหันกลับมางู้ง
กระโปรง สวมรองเท้าส้นสูง แทนกางเกงยีนกับรองเท้าหุ้มข้อเสียที่...

พิธีบวงสรวงเปิดกล่องละครเรื่อง *สลักรักกามเทพ* เริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ
เป็นเวลาเก้าโมงเก้านาทีตามฤกษ์ที่กำหนดไว้

พราหมณ์เริ่มต้นทำพิธีต่อหน้าศาลพระพรหมบริเวณด้านหน้าโรงถ่าย
ท่ามกลางเครื่องสักการบูชาชุดใหญ่ซึ่งจัดวางอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้า
บรรดาผู้เข้าร่วมพิธียืนเรียงตามลำดับความสำคัญ รองจากพราหมณ์ผู้นำ
ในการประกอบพิธี แถวแรกเป็นแถวของดารานักแสดงนำกับผู้จัด ถัดลงมา
เป็นแถวของดารารับรองเลยไปถึงตัวประกอบ สุดท้ายเป็นกลุ่มของ
ทีมงาน โดยมีบรรดาผู้สื่อข่าวจากสำนักต่างๆ รวมทั้งตากล้องของบริษัท

มนต์มายาเดินไปเดินมาเพื่อทำหน้าที่เก็บภาพบรรยากาศในงานบวงสรวงที่เต็มไปด้วยความเข้มขลัง

ชนิกานุกมณฑ์ชิตาลากให้มายืนข้างๆ ส่งผลให้ผู้ติดตามอย่างรติมา มีโอกาสมายืนแถวเดียวกับบรรดานักแสดงนำ แน่نونว่าเจ้าตัวคือกตติใจ ออกนอกหน้า ที่ได้เห็นหน้าค่าตาดารานุ่มในฝันชัดเจนเต็มสองตา มีหน้าซ้ำเมื่อหญิงสาวถูกบรรดาที่มงานทักว่าเป็นดาราน้ำใหม่ที่มาร่วมงานในละคร เรื่องนี้เป็นเรื่องแรกด้วยแล้ว คนสวยเลือกได้เลยเกิดอาการปลื้มปริ่มยิ้มหน้าบานไม่ต่างอะไรกับดอกทานตะวันกลางแดดหุบไม่ลงเลยทีเดียว

ตรงข้ามกับนักเขียนสาวที่เวลานี้เริ่มแสบหูแสบตา สาเหตุจากควันธูปและเปลวแดดที่คล้ายจะสาดใส่เธออย่างไม่ปรานี จากเดิมที่ตั้งใจจะเก็บภาพดารานำฝ่ายชายที่ยืนเคียงข้างนางเอกคู่ขวัญ นับตั้งแต่ทั้งสองก้าวเข้ามาก่อนพิธีจะเริ่มเพียงไม่กี่นาทีที่ใส่กล่องความทรงจำ แต่กลับกลายเป็นต้องยืนหลบตาดฟังเสียงสวดจากพราหมณ์ พร้อมทั้งสงบจิตใจที่เริ่มฟุ้งซ่านหลังจากได้พบหน้าคู่อริเก่าอีกครั้ง

กานต์มาร่วมงานในชุดเสื้อยืดสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงยีนสีขาวยุโรปหน้าคมคายคล้ายคนนอนหลับไม่เต็มตื่น แตกต่างจากพัชรารัลย์ที่สวยสมบูรณ์แบบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า หญิงสาวสวมชุดราตรีสีน้ำเงินเข้มมรกตตามคาแรกเตอร์ของตัวเอง บ่งบอกถึงความตั้งใจเกินร้อย ใบหน้าสวยหวานแต่มีตัวรอยยิ้มบางๆ ตลอดพิธี

ชนิกานูไม่อยากเชื่อเลยว่า นางเอกสาวชื่อดังที่สวยงามไปทั้งตัว แถมเต็มเปี่ยมด้วยคุณลักษณะกิริยาของกุลสตรีทุกกระเบียดนิ้วอย่างพัชรารัลย์ จะมีนิสัยร้ายกาจหลบในตามที่เป็นอย่าง

แต่จะว่าไปแล้ว พวกนางเอกแสนดีทั้งหลายมักจะมีนิสัยตรงข้ามกับบทบาทที่ได้รับ ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร ในเมื่อรูปลักษณ์ภายนอกกับนิสัย รวมถึงความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ภายในจิตใจของคนเราไม่จำเป็นต้องสัมพันธ์หรือเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

โดยเฉพาะปัจจุบัน ความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ด้านศัลยกรรมสามารถเสริมิตความสวยความงามให้มนุษย์อย่างเราได้อย่างไรขีดจำกัดเทพบุตร นางฟ้า จึงพากันเดินเกลื่อนเมือง แต่ไม่ว่าเทคโนโลยีจะก้าวล้ำนำหน้าวัฒนธรรมไปมากแค่ไหน แต่สุดท้ายแล้วก็ทำได้เพียงเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ภายนอกของมนุษย์ แต่ทว่า...ความรู้สึกนึกคิด การมองโลก ที่อยู่ส่วนลึกในกันบึ้งของหัวใจ หาได้มีศัลยแพทย์คนใดในโลกสามารถผ่าตัดตกแต่งให้ดังงามได้ ไม่อย่างนั้นชนวิภาคไม่มีโอกาสได้พบกับความปาเถื่อนจากเทพบุตรในคราบวายร้าย ที่ยื่นพนมมือหนึ่งราวประติมากรรมชิ้นเอกที่ผู้หญิงหลายคนในประเทศนี้เห็นแล้วต้องหลงใหลลุ่มหลง ไม่เว้นแม้แต่เพื่อนสาวที่ยืนขม้ายชายตาไปยังทิศทางที่ชายหนุ่มยืนอยู่ จนดวงตาแทบจะถลนออกมานอกบ่าอยู่รวมร่อ

“ยายชิง”

เสียงเรียกของรติมากับศอกแหลมที่กระหึ่งมาเบาๆ ตรงข้างลำตัวทำเอาชนิกมาถึงกับสะดุ้ง

“เสร็จพิธีแล้ว”

ชนิการีบลดมือที่พนมลงโดยอัตโนมัติ พร้อมทั้งเหลียวมองความเป็นไปรอบตัว เห็นเหล่าบรรดานักแสดงและทีมงานต่างตรงเข้าไปคว้าผลไม้ อาหารคาวหวานหลากชนิดที่นำมาเป็นของเซ่นไหว้ในพิธี เชื่อกันว่าหากผู้ใดรับประทานเข้าไป จะทำให้การทำงานทุกอย่างเป็นไปด้วยความราบรื่นสำเร็จลุล่วงตามความตั้งใจ

“ไม่คิดจะไปหยิบอาหารมงคลมาไว้กินบ้างหรือไง” รติมาเอ่ยถามเมื่อเพื่อนสาวยื่นมือมาดึงตัวเธอให้เดินเสียงออกมาจากบริเวณโต๊ะถวายเครื่องสักการะ

“ฉันไม่ใช่ดารา” ชนิกาบอกพลางตัวตวยตาไปทางผู้คนที่กำลังซูลมุนวุ่นวายกับการเลือกสรรอาหารมงคลใส่ถุง

“แต่แกเป็นนักเขียน ก็ควรหยิบของไหว้เข้าปากสักคำสองคำจะได้

เป็นสิริมงคล”

“แกอยากกินไหมล่ะ ฉันจะได้ไปขอแบ่งจากคุณมนต์มาให้”

“ดีเหมือนกัน ฉันเห็นคุณมนต์กับพี่ตาร์ทชอบใส่ถุงไปตั้งเยอะ” รติมาบอกพลางเหลียวมองรอบตัว

“ฉันพูดเล่น”

“แต่ฉันอยากกินจริงๆ นะชิง แต่จะว่าไปแล้ว คุณกานต์เขาก็ไม่เห็นหยิบอะไรติดมือไปสักอย่าง เสร็จพิธีบูบก็เดินไปให้นักข่าวสัมภาษณ์นับสงสัยจะเป็นพวกเดียวกับแก...”

“แกไม่ต้องเอาฉันไปเปรียบกับหมอนั้นได้ไหม” ชนิภาขัดจังหวะเสียงเหียว

“เป็นอะไรไปอีกล่ะ จู่ๆ ก็ของขึ้นชะงัน” รติมาค้อนปะหลับปะเหลือก
“ไปลาคุณมนต์กลับกันได้แล้ว”

“ยังกลับไม่ได้!” รติมาท้วงเสียงดังก่อนจะลดเสียงเบาลง “ฉันยังไม่
ได้ถ่ายรูปกับกานต์เลย”

“แกอยากถ่ายก็รีบไปขอเขาถ่ายสิ ฉันจะไปรอที่รถ” ชนิภาเริ่มหงุดหงิด แต่พยายามปรับสีหน้าทำทางให้เป็นปกติเมื่อเห็นมนต์ชิตาเดินตรงเข้ามา

“คุณชิงคุณแม่เน อยู่ทานข้าวกลางวันด้วยกันก่อนนะคะ” มนต์ชิตาบอกกับสองสาวด้วยรอยยิ้ม

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณมนต์” ชนิภาตัดบทก่อนที่เพื่อนสาวจะทันได้เอ่ยปาก

“ห้ามปฏิเสธนะคะ”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ค่ะ ยังไงคุณชิงต้องอยู่ทานข้าวกับมนต์ก่อน เพราะมนต์จะถือโอกาสนี้แนะนำน้องๆ นักแสดงให้รู้จักกับเจ้าของบพประพันธ์ เวลามีปัญหาอะไรจะได้ซักถามกันได้ไงคะ” ผู้จัดสาวบอกจุดประสงค์

“ดีเลยค่ะ เม่นจะได้ขออนุญาตคุณมนต์เก็บภาพดารานักแสดงไว้เป็นที่ระลึก ไม่ทราบว่าจะเป็นการรบกวนหรือเปล่านั้นคะ”

“ยายเม่น” ชนิภาเอ่ยปรามเพื่อนสาว

“ด้วยความยินดีเลยค่ะ” มนต์ชิตาทอรับอย่างเป็นกันเองก่อนหันมามาย้ำกับชนิภา “น้องๆ นักแสดงเขาอยากรู้จักคุณซิงกันทั้งนั้น ถือว่าเป็นการให้เกียรติมนต์นะคะคุณซิง”

ชนิภาสูดลมหายใจเข้าปอด ก่อนหันมาประสานสายตากับผู้ติดตามที่ระบายยิ้มกว้างประกาศชัยชนะ ก่อนเดินตัวปลิวไปเก็บภาพบรรยากาศในงานราวกับตัวเองเป็นนักข่าวสายบันเทิงอย่างไรอย่างนั้น

“เพื่อนคุณซิงนี้สวยจังเลยนะคะ มนต์เห็นครั้งแรกคิดว่าช่องส่งนักแสดงใหม่มาให้” มนต์ชิตาชวนคุยขณะเดินนำชนิภามานั่งภายในเต็นท์รับรอง

นักเขียนสาวได้แต่ยิ้มเฉื่อยๆ จนกระทั่งหย่อนก้นลงนั่งบนเก้าอี้ รับแก้วน้ำจากพนักงานที่เดินนำเข้ามาเสิร์ฟแล้วยกขึ้นดื่ม แล้วก็แทบสลักเมื่อได้ยินประโยคถัดมาของมนต์ชิตา

“คุณซิงมาถึงนะคะที่เลือกน้องเม่นมาเป็นแฟน สวยระดับนางเอกแบบนี้ถ้ากานต์เห็นเข้า รับรองคุณซิงนั่งไม่ติดที่แน่”

“ซิงกับเม่นเป็นเพื่อนกันคะ” พอตั้งสติได้ชนิภาก็รีบอธิบาย แต่ดูเหมือนจะไร้ผล

“คุณซิงไม่ต้องอายหรือคะ มนต์ไม่ถือ อยู่วงการนี้มนต์เห็นคู่รักสารพัดรูปแบบจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว”

“ซิงไม่ได้อาย แล้วก็ไม่มีใครว่าใครจะมองซิงเป็นอะไร แต่ว่าซิงกับเม่นไม่ได้เป็นอย่างที่คุณมนต์คิด เราสองคนเป็นเพื่อนกันคะ” ชนิภาย้ำหนักแน่น

“ถ้ามนต์เข้าใจผิด มนต์ต้องขอโทษด้วยนะคะ” มนต์ชิตาหน้าเสียวแต่แล้วก็ยิ้มระรื่นเปลี่ยนอารมณ์เป็นคนละคน เมื่อมีสองหนุ่มก้าวเข้ามารวมวง

และหนึ่งในนั้นคือ...กานต์ กิตติรัตน์เมธา

“คุณกานต์ คุณรัช เชิญนั่งค่ะ” มนต์ชิตาบอก กุ๊กกุกจอลุกขึ้นไปเลื่อนเก้าอี้ให้พระเอกชื้อดั่ง

“ขอบคุณครับคุณมนต์” กานต์บอกพร้อมก้มทูลดั่งตัวลงนั่งก่อนที่สายตาคู่คมจะมองเลยมาทางชนิภา

นักเขียนสาวสบตาเขาแวบหนึ่งแล้วมองเลยมาที่ชายหนุ่มหน้าตาเกลี้ยงเกลา ที่ค้อมศีรษะให้เธอก่อนนั่งลงข้างๆ พระเอกในความดูแล

“คุณกานต์ คุณรัช นี่คุณชิง นักเขียนเจ้าของนามปากกา ‘นิลน้ำค้าง’ เป็นเจ้าของบทประพันธ์ *สลักรักกามเทพ* ค่ะ” มนต์ชิตาแนะนำชนิภาทั้งสองหนุ่มอย่างเป็นทางการ จากนั้นจึงหันมาทางชนิภา “ส่วนหนุ่มหล่อคนนี้ คุณชิงคงรู้จักดีอยู่แล้วนะคะ มนต์ขอแนะนำอีกคนดีกว่า คุณรัชพลเป็นผู้จัดการส่วนตัวของคุณกานต์ค่ะ”

ชนิภาจำใจฝืนยิ้มพร้อมกับก้มศีรษะทักทายสองหนุ่ม ด้วยไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาอธิบายความรู้สึกได้ดีไปกว่านี้ เช่นเดียวกับกานต์ที่วางหน้าเรียบเฉย ไม่มีที่ท่าว่าจะจดจำผู้หญิงคนที่เขาเคยแสดงความป่าเถื่อนได้เลยสักนิด

“ผมดีใจมากเลยนะครับที่ได้เจอคุณนิลน้ำค้างตัวจริงเสียงจริงสักที หลังจากติดตามผลงานมานาน” รัชพลเอ่ยด้วยสีหน้าท่าทางเป็นกันเอง ไม่สนใจท่าทางคล้ายหมั่นไส้ของคนข้างๆ

“ขอบคุณมากนะคะ คุณรัชพลเรียกขิงก็ได้ค่ะ” หญิงสาวบอกยิ้มๆ

“ใช่ค่ะคุณรัช เรียกนามปากกาคุณดูห่างเหินยิ่งงี้ก็ไม่รู้ อีกหน่อยคุณกับคุณกานต์ก็ต้องได้เจอคุณชิงบ่อยๆ เพราะยังมีนิยายอีกหลายเรื่องที่คุณต้องจองคุณชิงไว้”

ชนิภาหันมาสบตาผู้จัดการสาวซึ่งระบายรอยยิ้มอย่างมั่นอกมั่นใจในคำพูดของตัวเอง ก่อนที่เจ้าตัวจะรีบขยายความให้สองหนุ่มเข้าใจ

“ความจริงมนต์อยากชื้อนิยายคุณชิงมาทำละครทุกเรื่องละค่ะ แต่

มนต์แย่งผู้จัดรายอื่นไม่คอยทัน”

“คุณชิงเขียนนิยายไว้ป้อนบริษัททำละครโดยเฉพาะเลยหรือครับ” จู่ๆ กานต์ก็โพล่งออกมาเป็นประโยคแรก หลังจากทำตัวเป็นผู้ฟังมานาน

คำถามจากปากพระเอกชื่อดังทำเอาชนิภาแทบกระโดดเข้าไปจิกปากแม่ที่ผ่านมาหญิงสาวจะถูกบรรดาเพื่อนร่วมอาชีพรวมทั้งบรรดาสื่อต่างๆ พากันวิพากษ์วิจารณ์เรื่องการเขียนนิยายป้อนบริษัททำละครของเธอมาบ้างแล้ว แต่ไม่มีใครหน้าไหนกล้าเอ่ยถามเธอตรงๆ ต่อหน้าแบบนี้

“คุณชิงเธอเขียนนิยายของเธอปกติละคะ แต่พอดีเรื่องของเธอสนุก เนื้อหามีสาระ เหมาะเอามาทำหนังทำละคร พอนิยายออกมาปั๊บ แฟนคลับก็ตั้งกระทู้ในอินเทอร์เน็ทว่าพระเอกนางเอกคนไหนเหมาะกับคาแรกเตอร์ตัวละครในเรื่อง” มนต์ชิตาชิงอธิบาย

“ขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ใช่สิ ไม่เชื่อนายก็เข้าไปในเน็ตแล้วพิมพ์ชื่อ ‘นิน้าค่าง’ รับรองนายจะได้เห็นผลงานของคุณชิงยาวเหยียดจนอ่านไม่หวาดไม่ไหวเลยละ” ชัชพลสนับสนุน ทำทางชื่นชมอย่างเห็นได้ชัด

“ขอบคุณมากนะคะคุณรัช แต่ชิงว่าดาราดังอย่างคุณกานต์คงไม่มีเวลาทำอย่างนั้นหรอกค่ะ เพราะชิงเองก็ไม่ค่อยได้เข้าอินเทอร์เน็ต ละครของตัวเองยังดูแลผ่านๆ ยิ่งพวกดารายิ่งแล้วใหญ่ ชิงแทบจำชื่อจำหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ อย่างชื่อคุณกานต์ ชิงก็เพิ่งจะได้ยินตอนที่พี่ตาร์ทัวร์ไปบอกว่าจะมาเล่นเป็นพระเอกในสลักกรีนี่ละคะ” ชนิภาทิ้งท้ายคำพูดด้วยรอยยิ้มเยาะที่จงใจส่งให้ดาราทนุ้ม

ก่อนที่ชนิภาจะประกาศสงครามกับนักแสดงชื่อดังอย่างเป็นทางการไปมากกว่านี้ เสียงคันทูของเพื่อนรักก็ดังขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน

“คุณกานต์...” รติมาก้าวมาหยุดยืนหน้าโต๊ะ ดวงตาบวมจับจ้องไปยังพระเอกหนุ่มราวกับมีเขานั่งอยู่เพียงคนเดียว

“คุณเม่งมาพอดีเลย นังก่อนสิคะ มนต์จะได้แนะนำให้คุณรู้จัก...” มนต์-

ชิตาเริ่มต้นทำหน้าที่เจ้าบ้านอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ชนิภาเลยได้แต่นั่งเงยบ มองความเป็นไปตรงหน้าด้วยความรู้สึกบอกรอ
ไม่ถูก รติมาแสดงท่าทีปลื้มกานต่ออย่างออกนอกหน้า แม้เธอพยายามเอื้อม
มือไปแตะต้นแขนเพื่อนสาวเป็นเชิงให้รักษากิริยา แต่ดูเหมือนอาการคลั่ง
ดาราของอีกฝ่ายหนักหนาสาหัสจนยากจะเยียวยา สุดท้ายนักเขียนสาวจึง
เป็นฝ่ายยอมแพ้

“คุณมนต์คะ ชิงขอตัวไปเอาของที่รถเบ๊ปิ้งนะคะ” ชนิภาบอกพลาง
ยื่นมือไปทางรติมา “กุญแจ”

รติมาเปิดกระเป๋าหยิบกุญแจรถมายื่นให้ ทำทางเหม่อลอยเหมือนตก
อยู่ในความฝัน แต่ริมฝีปากยังคงพูดคุยกตอบโต้กับสองหนุ่มรวมทั้งผู้จัดสาว
ราวกับเคยรู้จักกันมานานแสนนาน

“ให้เด็กไปเอาให้ใหม่คะคุณชิง” มนต์ชิตาบอกพลางเหลียวหาลูกน้อง

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ชิงไม่แน่ใจว่าเก็บไว้ตรงไหน” ชนิภาหาข้ออ้างแล้ว
รีบก้าวออกจากวงสนทนา ตั้งใจไปให้พ้นจากเสียงพูดคุยกที่เต็มไปด้วยความ
สนุกสนานเป็นกันเอง

ตั้งแต่รติมาก้าวเข้ามาร่วมวงสนทนา ชนิภาก็กลายเป็นส่วนเกินไปใน
ทันที กานต์ให้ความสนใจเพื่อนสาวของเธอเหมือนอย่างที่มีมนต์ชิตาบอกไว้
แต่แรกไม่มีผิด

ความสนใจที่กานต์มีต่อรติมาทำให้เธอนั่งไม่ติดที่ แต่ทั้งหมดนั้นไม่
ได้เกิดจากความหึงหวงเชิงชู้สาว แต่เป็นเพราะเธอไม่ยอกนั่งบั่นหน้า คอย
รักษามารยาทกับรัชพล ที่พยายามชวนเธอคุย แต่สุดท้ายแล้วชายหนุ่มก็
กลายเป็นส่วนเกินไม่ต่างไปจากเธอ เมื่อรติมากับกานต์พูดคุยกันแค่เพียง
สองคน โดยเฉพาะดารานุ่มที่ตั้งใจแสดงท่าทางสนใจรติมาคล้ายต้องการ
ยั่วประสาทเธออย่างไรรออย่างนั้น

๕

“หวงแฟนจนเลือดขึ้นหน้า จนต้องออกมาหาที่สงบสติอารมณ์เลย
หรือคุณ”

เสียงที่ซนิภาไม่อยากจะยินดังแทรกเข้ามาในโสตประสาท หลังจาก
หญิงสาวปรับเบาะภายในรถเอนลงนอนหลับตาได้ไม่ถึงสิบนาที

“คุณนักเขียน...หลับหรือไง”

เมื่อแน่ใจว่าไม่ได้หูผาดหรือคิดไปเอง ซนิภาจึงค่อยๆ ลืมตามองออกไป
นอกตัวรถ กระทั่งสายตาสะดุดหุดตกลงตรงร่างสูง หญิงสาวถึงกับติดตัว
ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

“คุณ...”

“เครียดจัดหรือไงคุณ ถึงมานอนแผ่หลาหมดแรงอยู่แบบนี้ ไหนว่า
จะมาเอาของไงล่ะ” กานต์ยังคงยิ้มกริ่ม ดวงตาวิบวับจับจ้องใบหน้านักเขียน
สาวแทบไม่กะพริบ

ซนิภาเหลียวมองรอบตัว เมื่อเห็นว่าบริเวณนี้ห่างไกลจากสายตาผู้คน
อีกทั้งบรรดานักแสดงและทีมงานยังคงวุ่นวายกับการปฏิบัติภารกิจอยู่

ด้านหน้าโรงถ่าย หญิงสาวจึงแน่ใจว่าชายหนุ่มตั้งใจตามมาหาเรื่องเธอ ไม่น่าอย่างนั้นเขาจะรู้ได้ยังไงว่ารถของเธอคันไหน

“คุณตามฉันมาทำไม” ชนิภาเอ่ยถามหลังจากก้าวลงจากรถ มายืนเผชิญหน้ากับคู่อริหมายเลขหนึ่ง

“ใครตามคุณ ผมเดินมาเอาของที่รถเหมือนกัน ข้ากลับเห็นรถคันนี้เปิดประตูอยู่เลยเดินมาดู ก็แค่นั้น” เขาบอก พลางยกไหล่ทั้งที่ในมือไม่มีของเลยสักชิ้นเดียว

“โกหก เดินมาเอาของแต่ในมือไม่เห็นถืออะไรมาสักอย่าง”

“ของอยู่ในกระเป๋ากางเกง อยากรู้อะไรใหม่ละ แต่ถ้าอยากรู้อะไรใหม่ คุณต้องมาล้วงเอาเอง”

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” ชนิภาคิดพลางแหม่ปากแน่น สายตาจับจ้องใบหน้าคมคายแต่ยัยนกววนอารมณ์นั้นชั่วขณะ สุดท้ายจึงตัดใจถามออกไปอีกครั้ง

“ตกลงนายตามฉันมาทำไม”

“ผมก็แค่เป็นห่วง เห็นคุณหึ่งแฟนจนหน้ามืดตามัว ผมเลยกลัวว่าคุณจะคิดสั้น” เขาบอกเสียงกลั้วหัวเราะ แต่เมื่อเห็นชนิภาไม่ตลกด้วย เขาจึงพูดต่อ “ผมล้อเล่น ที่ผมตามคุณมา ก็แค่อยากจะมาถาม...”

“อยากรู้อะไรก็รีบถามมา เดี่ยวใครผ่านมาเห็นจะเข้าใจผิด”

“เข้าใจผิด คิดว่าผมมาตามที่คุณนะเหรอ ถามจริงๆ คุณเอาสมองส่วนไหนคิด” เขาย้อนกลับมาพร้อมทั้งกวาดตามองชนิภาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ก่อนย้ำอีกว่า “ผมไม่มีรสนิยมชอบของแปลก”

“นาย...”

“เอาน่า ไม่ต้องทำท่าทำทางเหมือนอยากจะตะบันหน้าผมแบบนี้หรอก ผมแค่อยากมาถามคุณ ว่าทำไมคุณถึงต้องทำท่าทำทางเหมือน...ไม่ชอบหน้าผม ทั้งที่เราสองคนไม่เคยเจอหน้ากันมาก่อน เอ...หรือว่าตอตนบวงสรวงผมเดินไปเหยียบตาปลาคุณเข้า แต่ก็...ไม่น่านะ”

“พอเลย ไม่ต้องเดา” ชนิภายกมือห้าม

“ถ้าไม่ยากให้เตาก็รีบบอกมาสิ ว่าคุณไม่พอใจผมเรื่องอะไร”

“ไม่พอใจตรงที่...” หญิงสาวลั้งเล ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรเลยพูดกลบเกลื่อนไปว่า “ฉันจะคิดอะไร รู้สึกยังไง มันก็เรื่องของฉัน คุณจะมาสนใจทำไม”

“ความจริงผมก็ไม่ได้อยากจะสนนักรอก ถ้าคุณไม่ใช่เจ้าของบประพันธ์เรื่องนี้” กานต์บอก พลางล้วงสองมือเข้าไปในกระเป๋า ยืนโพสท่าราวกับนายแบบ “ผมไม่ยากให้การทำงานมีปัญหา อะไรที่มันค้างคาใจก็ต้องรีบเคลียร์ ผมไม่ยากรู้สึกไม่ดีกับคุณ เพราะมันจะมีผลกับตัวละครที่ผมต้องแสดง”

“ยังไง ฉันไม่เข้าใจ” คราวนี้ชนิกเป็นฝ่ายขบขันขึ้นมาบ้าง

“ถ้าผมไม่ชอบหน้าเจ้าของเรื่อง หรือเกิดความรู้สึกไม่ดีกับผู้จัด ทีมงาน ผมคงไม่มีกะจิตกะใจทำงาน สุดท้ายงานที่ออกมาจะไม่ดีตามไปด้วย”

คงเหมือนเธอสินะ...ที่ไม่ชอบหน้ากานต์ถึงขนาดคิดจะยกเลิกสัญญากับมนต์ชิตา ทันทีที่รู้ว่าทางสถานีเลือกเขามารับบทนำในละครที่สร้างจากนิยายที่เธอเขียน

ในเมื่อเขาไม่ต้องการมีเรื่องค้างคาใจ เธอเองก็ควรเคลียร์ความรู้สึกที่ติดค้างกับเขามานานเกือบสองปีออกไปเสียที คิดได้อย่างนั้นแล้วหญิงสาวจึงโพล่งออกไปว่า

“คุณกับฉันเคยเจอกันมาก่อน”

“ว่ายังไงนะ” เขาร้องเหมือนได้รับฟังเรื่องเหลือเชื่อ “ที่ผ่านมา ถึงผมจะมีข่าวกับผู้หญิงหลายต่อหลายคน แต่ผมก็ไม่เคยคิดที่จะคบผู้หญิงที่มีบุคลิกลักษณะกึ่งหญิงกึ่งชายแบบนี้”

“ถามจริงๆ เอะ สมองของคุณมีแต่เรื่อง...อย่างว่าอย่างเดียวหรือไง คุณกานต์ กิตติรัตน์เมธา” หญิงสาวซักจะหมดความอดทนเข้าไปทุกที

“ก็...”

“คุณเคยขับรถชนท้ายรถฉัน”

“ขับรถชนรถคุณเนี่ยนะ เขียนนิยายมากเกินไปหรือเปล่า ผมขับไปชนตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมผมไม่เห็นเคยรู้เรื่องนี้มาก่อน”

“คุณลองกลับไปคิดดูให้ดีๆ คิดออกแล้วค่อยมาบอกฉัน” ชนิภาตัดบท ก่อนหันกลับไปคิดว่ากระเป๋ามาพาดคล้องกับลำตัว ปิดประตูรถ กดรีโมตล็อกเสร็จเรียบร้อย ก็ตั้งท่าจะเดินหนีคนความจำเสื่อมไปให้พ้นๆ

“กล่าวหาผมเสร็จเรียบร้อยแล้วก็คิดจะหนีเลยหรือไง หรือว่าที่คุณพูดมาทั้งหมดเป็นแค่ข้ออ้าง”

“ฉันพูดความจริง” ชนิภาประสานสายตากับดาราทนุ้มเพื่อยืนยันคำพูด แต่คนฟังกลับยื่นหน้าเข้ามาใกล้

“ความจริง ไหนล่ะหลักฐาน ถ้าไม่มีหลักฐานมายืนยัน ผมจะถือว่าคุณคิดไปเอง”

“แน่ใจนะ ว่าอยากดูหลักฐาน”

กานต์พยักหน้ารับแทนคำตอบ แต่ไม่วายทำหน้าที่ทะเล้นล่อเลียน นาที่นั้นชนิภาตัดสินใจเปิดกระเป๋า หยิบซองบรรจุธนบัตรที่เธอพกติดตัวนับตั้งแต่วันที่ทีมงานโทร. ไปนัดหมายให้มาร่วมงานบวงสรวงเปิดกล้อง ไม่คิดว่าเจ้าของเงินจะรับมาทางคืนรวดเร็วขนาดนี้

กานต์ยื่นซองสีขาวยื่นมือเรียวลับกับใบหน้านักเขียนสาวอย่างงงๆ และก่อนที่ชายหนุ่มจะหันได้เอ่ยปากถามอะไรออกมา ชนิภา ก็เปิดซองดึงธนบัตรสีแดงที่ยังคงสภาพเดิมไม่เปลี่ยนแปลงมาถือไว้ในมือ ก่อนยกมือขึ้นระดับสายตา เพียงเสี้ยววินาที หญิงสาวก็ปาใส่เข้าที่ใบหน้าชายหนุ่มเต็มแรง พร้อมกับเอ่ยเสียงดังฟังชัดว่า

“ที่นี้จำได้หรือยัง ฉัน...ชนิภา นาถวัฒน์ ไม่ใช่พวกขยะสังคมอย่างที่ คุณเคยกล่าวหา”

ชนิภาสบสายตากับเจ้าของร่างสูงที่ยืนนิ่งเหมือนนกสาก ปล่อยให้ธนบัตรสีแดงยี่สิบกว่าใบค่อยๆ เลื่อนไหลจากใบหน้าร่วงหล่นลงสู่พื้น ดวงตาคู่คมเบิกโพลงคล้ายสับสนปนไปด้วยอารมณ์ที่เกิดจากโทสะ ริมฝีปาก

หยักลิ้มเข้มข้นเข้าหากันเป็นเส้นตรง

“คุณ...” กานต์ครางออกมา

ชนิภาไม่เปิดโอกาสให้ดาราหนุ่มได้พูดอะไรมากไปกว่านี้ หญิงสาวหันหลังก้าวเท้าเดินจากไปเหมือนกับในอดีตที่เขาเคยทำไว้กับเธอ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ หากมีใครมารู้มาเห็น พวกเขาคงคิดว่าชนิภาปาเถื่อน ทำรุนแรงเกินกว่าเหตุ เธออาจตกเป็นข่าวหน้าหนึ่งว่าทำร้ายซูเปอร์สตาร์หน้าหยก โชคดีเหลือเกินที่ฟ้าดินเป็นใจ หยิบยื่นโอกาสให้หญิงสาวได้ชำระหนี้แค้น หลังจากต้องกลายเป็นขยะสังคมจากคำตัดสินของผู้ชายที่คิดว่าตัวเองวิเศษกว่าใครนานเกือบสองปีเต็ม

ภาพเหตุการณ์ที่ผ่านมานานเกือบสองปี กลับมาชัดเจนในความทรงจำของดาราหนุ่มอีกครั้งหลังจากถูกคู่กรณีสาวปราชญ์บั่นทอน

ครั้งแรกที่ถูกชนิภาประทุษร้าย กานต์ทั้งโกรธทั้งอาย แต่เมื่อจับต้นชนปลายถึงสาเหตุของเรื่องราวที่เกิดขึ้น รวมทั้งเรียกสติขับไล่โทสะออกจากจิตใจได้แล้ว เขาก็รับรู้ถึงความผิดพลาดอย่างไม่น่าให้อภัยของตัวเอง ถ้าวันนั้นรู้จักระงับอารมณ์ ใจเย็นมากกว่านี้ เขาคงไม่ปลั่งเปล่งทำรุนแรงกับหญิงสาว

เขามัวแต่โมโหที่รถใหม่ป้ายแดงซึ่งถอยออกมาได้เพียงไม่กี่วันเกิดอุบัติเหตุ และเขาต้องรีบเดินทางไปถ่ายละคร วันนั้นรถชนพลเกิดป่วยกะทันหัน เขาเลยต้องขับรถไปตามลำพัง ถ้าเพื่อนรักไปด้วยเขาคงไม่ต้องประสบเคราะห์ร้าย หรือถ้าไม่อาจหลีกเลี่ยงการเกิดอุบัติเหตุได้จริงๆ เขาเชื่อว่าผู้จัดการส่วนตัวคงไม่ปล่อยให้เขาทำเรื่องร้ายกาจกับคู่กรณีอย่างแน่นอน

แต่ไม่ว่าจะอย่างไร เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นมันก็ผ่านมานานเป็นปี ซึ่งกว่าที่กานต์จะรื้อฟื้นความจำกลับคืนมาได้ก็เสียเวลาอยู่นาน ถ้าหากเขาไม่ถูกชนิภาเล่นงานในวันนี้ เขาคงไม่มีความจำเป็นต้องกลับมาคิดทบทวนเรื่องราวพันที่ผ่านเข้ามาในชีวิตให้เสียเวลา หน้าที่การทำงานที่กานต์ต้องรับผิดชอบ

มีมากมายเกินกว่าจะมานั่งจดจำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ในสมอง แต่สำหรับผู้หญิงคนนั้น สิ่งที่เขาทำกับเธอคงไม่ใช่แค่เรื่องเล็กน้อย ไม่อย่างนั้นเจ้าตัวคงไม่เก็บเงินซึ่งถือเป็นค่าเสียหายที่เขาหยิบยื่นให้ไปในวันนั้น เพื่อนำกลับมาส่งคืนด้วยวิธีการเดียวกันกับที่เขาทำ

กานต์ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า สุดท้ายแล้วเขากับคู่กรณีต้องโคจรมาร่วมงานกัน ในฐานะเจ้าของบพประพันธ์กับนักแสดงผู้สวมบทบาทเป็นตัวละครที่ถูกกลั่นกรองจากจินตนาการของนักเขียนชื่อดังแห่งยุค

ความจริงที่ได้รับรู้ในวันนี้สร้างความอึดอัดใจให้พระเอกหนุ่มหน้ากานาสาหัสถึงขนาดไม่กล้ามองหน้าชนิกา โชคดีที่ตลอดระยะเวลาต้อนรับทานอาหารร่วมกัน รติมากับมนต์ชิตาชวนเขาคุยโน่นคุยนี่สารพัด เขาเลยรอดตัวไม่ต้องนั่งเก๊กหน้าขมระอให้ช่วงเวลาแห่งความวุ่นวายใจผ่านไป แต่ความผิดปกติที่เกิดขึ้นบนโต๊ะรับประทานอาหารไม่อาจรอดพ้นสายตาเฉียบคมของผู้จัดการส่วนตัวของเขาไปได้

“คุณแพทไม่อยู่กินข้าวด้วยแค่นี้ ถึงกับเครียดเลยหรือไง” ธัชพลเริ่มต้นคำถามแรกหลังจากกลับมาถึงคอนโดมิเนียม

“แพทมาเกี่ยวอะไรด้วย” กานต์ตอบ พร้อมกับก้าวไปทรุดตัวลงนั่งบนอาร์มแชร์ พาดสองแขนกับพนักพิง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง สายตาจ้องไปยังบพประพันธ์ปีกใหญ่ที่วางอยู่บนโต๊ะกระจกเปิดเหลี่ยมตรงหน้า

“ฉันเห็นนายนั่งหน้าเครียดตั้งแต่ที่โต๊ะกินข้าวนั่นแล้ว มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า” ผู้จัดการหนุ่มถามพลางเดินไปเปิดตู้เย็นคว้าเหยือกน้ำมารินใส่แก้วแล้วยกขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมด ก่อนรินใส่แก้วอีกใบที่วางอยู่ตรงหน้า

“เครียดที่ไหน ฉันคุยกับคุณเม่นสนุกจะตายไป”

“ฉันว่าตอนนั้นนายเล่นไปตามบทมากกว่า คนอื่นอาจจะดูไม่รู้ แต่ฉันรู้ว่านายพยายามกลบเกลื่อนอะไรบางอย่าง” ธัชพลบอกพร้อมกับถือแก้วน้ำมาวางลงตรงหน้าเก้าอี้ของห้อง ก่อนจะเดินกลับไปนั่งลงบนโซฟาตัวยาว

ด้านตรงข้าม

“ความจริงนายน่าจะไปเรียนดูดวงด้วยนะรัช จะได้มาทำหน้าที่หมอดูประจำตัวฉันอีกตำแหน่งหนึ่ง” กานต์บอก พร้อมกับเอื้อมไปคว้าเอกสารตรงหน้ามาเปิดไปเรื่อยเปื่อย ก่อนจะคว้าแก้วน้ำขึ้นมาดื่มแล้ววางลงบนโต๊ะตามเดิม

“เราสองคนเป็นเพื่อนกันมานานนะกานต์ แล้วฉันก็เป็นผู้จัดการส่วนตัวของนาย คอยดูแลทำโน่นทำนี่ให้สารพัด เรื่องแค่นี้ทำไมฉันจะดูไม่ออก”

“ฉันมีเรื่องเครียดนิดหน่อย” ในที่สุดกานต์ก็ยอมเปิดปากสารภาพ

“เรื่องอะไร บอกฉันได้ไหม”

“คือ...ฉันคิดว่านักเขียนคนนั้นไม่ค่อยปลื้มที่ฉันมาเป็นพระเอกเรื่องนี้ ทำทางเขาไม่ชอบหน้าฉัน”

“คุณขิงนี่นะ ตั้งแต่คุณมนต์แนะนำให้รู้จัก ฉันไม่เห็นเขาจะมึนทำที่แบบที่นายว่าสักนิดเดียว” รัชพลค้าน

“รัช นายจำเรื่องที่ฉันเคยขับรถไปชนท้ายรถผู้หญิงคนหนึ่งได้ไหม”

“ผู้หญิงคนที่นายเล่าให้ฟังว่าเป็นพวกลิปแปดมงกุฎ ขับรถเก๋าๆ มาล่อให้เหยื่อขับชน แล้วนายก็เอาเงินไปเซวี่ยงใส่หน้าเขาเป็นค่าเสียหายนะเธอ” รัชพลเล่าเป็นฉากๆ ราวกับเพิ่งได้ยินเรื่องนี้มาเมื่อวาน

กานต์พยักหน้ารับอย่างแข็งๆ ทำไมรัชพลถึงได้จดจำเรื่องราวได้แม่นยำเหมือนอุบัติเหตุครั้งนั้นเกิดขึ้นกับตัวเอง ขณะที่เขากลับลิ้มเลียนไปจนหมดลิ้น ลิ้มจนกระทั่งต้องยืมมือคู่กรณีมารื้อฟื้นความทรงจำ

“นายกำลังจะบอกว่า ผู้หญิงที่ขับรถไปชน...คือ” รัชพลตาโตเมื่อได้คำตอบ

“นายมาถูกทางแล้วรัช ยายลิปแปดมงกุฎที่ฉันเคยเล่าให้ฟัง คือคนเดียวที่นักเขียนชื่อดังที่แก่ให้ไปเปิดอินเทอร์เน็ตเพื่อชื่นชมผลงานของเขา นั่นละ”

“คุณพระคุณเจ้าช่วย!” รัชพลถึงกับหงายหลังลงไปพิงพนักโซฟา

สีหน้าท่าทางตื่นตระหนกกับเรื่องราวที่ได้รับรู้

“ฉันจะไปรู้ได้อย่างไร ว่านักเขียนขายดีระดับประเทศจะขับรถบุโรทั่ง แกรมยังแต่งตัวซอมซ่อไร้รสนิยมแบบนี้”

“ถึงว่า ทำไมคุณจึงถึงได้ทำหน้าที่ทำตาแปลกๆ ตอนที่คุณมนต์แนะนำ ให้รู้จักกับนาย แล้วนายจำเขาได้ตั้งแต่เมื่อไหร่” ธัชพลถามอย่างนึกขึ้นได้

กานต์ลั้งเล่ไม่รู้ว่าจะเล่าเรื่องน่าอับอายให้เพื่อนรักฟังดีหรือไม่ แต่พอมาคิดทบทวนอีกที ในเมื่อชนิภาได้ชำระความเขาไปเรียบร้อยแล้ว เวลานี้ก็เท่ากับว่าเขากับเธอไม่มีอะไรติดค้างต่อกัน เขาไม่จำเป็นต้องลุกขึ้นมาทำอะไรเพื่อให้ยายทอมมันรู้สึกดี ทุกสิ่งทุกอย่างจบลงตั้งแต่เขาถูกยายตัวร้ายเขี่ยเงินใส่หน้าแล้ว

“ฉันคลั่งคล้ายคลับคลาตั้งแต่เห็นหน้าเขาแล้ว พอไปเจอเขาที่ลานจอดรถ ฉันเลยถามว่าเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า แต่นายไม่ต้องห่วงนะ ฉันจัดการขอโทษเขาไปเรียบร้อยแล้ว”

“คนอย่างนายเนี่ยนะ รู้จักขอโทษคนอื่นก่อน” ธัชพลดักคออย่างรู้ทัน “ก็เรื่องนี้ฉันเป็นฝ่ายผิดจริงๆ แล้วฉันก็ไม่ได้อยากขอโทษเขานักหรอก แต่ฉันไม่อยากมีปัญหาเวลาทำงาน”

“ขอโทษเขาไปก็ดีแล้ว แต่ถึงนายไม่ขอโทษ ฉันว่าเขาคงไม่ติดใจอะไร นาย เพราะเท่าที่เห็น คุณชิงดูเป็นคนมีเหตุผล เขาคงไม่เอาเรื่องส่วนตัวมาปะปนกับเรื่องงานหรอก”

“ดูท่าทางนายจะปลื้มยายทอมนี้มากเลยนะ”

“พูดจาส่งเดช ถ้าเขามาได้ยิน แทนที่เขาจะไม่ติดใจเอาความ เขาอาจจะเกลียดชังให้นายมากกว่าเดิมจนไม่ยอมขายนิยายให้ช่อง ถ้ารู้ว่าช่องเอานายมาเล่นเป็นพระเอกเลยก็ได้”

“ยายทอมมันมีอิทธิพลมากขนาดนั้นเลยหรอวะ” กานต์เริ่มหงุดหงิด ความชิงชังต่อผู้หญิงที่ชอบทำตัวเป็นผู้ชายชัดเจนในความรู้สึก

ชายหนุ่มรู้สึกหมั่นไส้ทุกครั้งที่เห็นทอมบอยเดินควงผู้หญิง มีหน้าซำ

ยังแสดงท่าทีรักใคร่กันอย่างเปิดเผย ที่ผ่านมาเขาไม่เคยรังเกียจบรรดา มนุษย์ข้ามเพศเหล่านั้น แต่ที่เขาตั้งใจไม่ชอบให้ผู้หญิงลุกขึ้นมาเก็กแมน เป็นเพราะสมัยเรียนมัธยมเขาถูกคนรักหักอกหนีไปซุกซบหาไออุ่นจากอก ผู้หญิงด้วยกัน เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้เด็กหนุ่มรักในวัยเรียนเสียหน้า ถูก เพื่อนฝูงหัวเราะเยาะประณามว่า เป็นผู้ชายรูปหล่อ แมนเต็มร้อย แต่ไร้ซึ่ง สรรพภาพ แฟนสาวเลยทิ้งซึ่งหนีไปอยู่กับทอม

“มีอิทธิพลมากแค่นั้นฉันไม่รู้ แต่เท่าที่ได้ยินจากปากผู้จัด ทุกคน พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าช่องเกรงใจคุณชิ่งมาก ที่แน่ๆ เขาได้ค่าลิขสิทธิ์บท- ประพันธ์มากกว่านักเขียนรุ่นเดียวกันหลายเท่า แต่ไม่มีใครยอมเปิดเผย ตัวเลข”

“ก็อาจจะจริงอย่างที่นายว่า แต่ถึงช่องจะเกรงใจนักเขียนคนนั้นมาก แค่นั้น แต่ฉันก็เชื่อว่าช่องไม่มีวันเห็นนักเขียนดีไปกว่าซูเปอร์ตัวพ่ออย่าง ฉัน แก่ไม่เห็นเหวอว่า เดียวนี้นักเขียนมือออกดาซัดเต็มไปหมด ส่วนดารา ระดับแม่เหล็กของวงการมีเพียงไม่กี่คน และฉันก็เป็นหนึ่งในไม่กี่คนนั้น” กานต์บอกรด้วยความภาคภูมิใจและเชื่อมั่นว่าตัวเขาเองเป็นที่ต้องการของ ตลาด ไม่อย่างนั้นคงไม่มีตำแหน่งเจ้าพ่อพรีเซนเตอร์ฟวงท้าย และยังมียื่นยื่น ได้จากภาชีรายได้ที่เขาต้องเสียให้แก่สรรพากรในแต่ละปี

หากประเมินกันตามความเป็นจริง ชื่อเสียงและรายได้จำนวนมหาศาล ต่อปีของดารานุ่มเรียกได้ว่าเหนือกว่านักเขียนท่าทางอีโก้จัดคนนั้นอย่าง เทียบกันไม่ติด และเขาก็ไม่ใ้จรรยาพอที่จะให้ความเหนือชั้นกว่ามากดคนอื่น ให้ต่ำลง

“ฉันไม่อยากให้นายคิดอย่างนั้น” ชัชพลเอ่ยเตือนเหมือนเช่นทุกครั้ง ที่ดารานุ่มเริ่มอ้างถึงชื่อเสียง

“ฉันแค่พูดเรื่องจริง”

“เรื่องจริงที่ทำให้นายดูไม่ดี”

“ดูไม่ดียังไง”

“เคยได้ยินไหมสุภาชิตที่ว่ายกตนข่มท่าน”

“ตั้งทำอะไรอะไรฉันอีกล่ะ เอาไว้พรุ่งนี้ได้ไหม ตอนนี้นั้นซีเกียจพนมมือ” กานต์เริ่มรวนเมื่อคนที่เข็นทั้งเพื่อน ทั้งผู้จัดการส่วนตัว ตั้งทำอะไรบรรมชานใหญ่

“นั่งฟังเฉยๆ ไม่ต้องพนมมือก็ได้ ฉันแค่ไม่อยากให้ภาพพจน์ของกานต์ กิตติรัศน์เมธา เป็นแบบสุภาชิตนั่น”

“นายควรไปบอกยายหอมนั่นจะดีกว่า เพราะดูท่าทางเป็นเหมือนสุภาชิตนั่นเป๊ะ” พูดจบ คนพูดก็ลุกขึ้นจากอาร์มแชร์ตรงไปยังห้องนอน ไม่สนใจเสียงบ่นจากปากเพื่อนสนิทแต่ชอบทำตัวเหมือนพี่ชายดังตามหลังมาติดๆ นาที่นี้กานต์คล้ายจะหมดความอดทนกับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องมาถึงหน้าที่การงานในความรับผิดชอบโดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ มีหน้าซ้ำเวลานี้ไบหน้าเริ่มร้อนวูบวาวราวกับเพิ่งถูกค้อนทุบประทุษร้ายมาสดๆ ร้อนๆ

ปานนี้ชั้นนึกอาจกำลังนอนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่สบายอารมณ์อยู่บนเตียงหลังจากได้ชำระหนี้แค้นที่เจ้าตัวเก็บกลั่นมานานเกือบสองปี...

ถ้ายายหอมนั่นมีน้ำใจเป็นนักกีฬามากพอ เรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นถือเป็นอันหายกัน ต่างฝ่ายต่างไม่มีอะไรติดค้างคาใจกันอีกต่อไป นับจากวันนี้เป็นต้นไป เขาสัญญาว่าจะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ให้สมกับเป็นมืออาชีพ

และกานต์ก็หวังว่าอดีตคู่กรณีของเขาจะมีความเป็นมืออาชีพในการทำงานเช่นเดียวกัน

อาหารเย็นมื้อนี้ดูพิเศษกว่าทุกวันที่ผ่านมา เพราะนอกจากจรมีจะลงทุนเป็นแม่ครัวปรุงอาหารหลากหลายชนิดขึ้นโต๊ะอาหารด้วยตัวเองแล้วบรรยากาศของการรับประทานอาหารยังเต็มไปด้วยความสนุกสนาน ยินยอมได้จากเสียงหัวเราะที่ออกจากปากนิลยากับอารี ดังสลับกับเสียงพูดคุยโดยมีแขกขาประจำของบ้านเป็นตัวชูโรง ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องที่นำมาเป็นหัวข้อใน

การสนทนาส่วนใหญ่เป็นเรื่องของพระเอกในดวงใจ ที่เจ้าตัวมีโอกาสได้สัมผัสอย่างใกล้ชิด กระทั่งเก็บเอามาพรว้าเพื่อแทบจะทุกจังหวะการเต้นของหัวใจ

“มัวแต่เมาท์กระจาย เดี่ยวไม่มีใครก็ใครได้ล้าลากับข้าวกันบ้างละ”
 ซนิภาค่อนหลังจากนั่งฟังอยู่นาน

“คนที่ล้าล้าน่าจะเป็นเรามากกว่านะยายชิง กินเหมือนกลัวใครจะมาแย่งอย่างนั้นแหละ” อารีว่าพร้อมกับหันมาสบตาหลานสาวยิ้มๆ

“แม่ว่าชิงค่อยๆ กินก็ได้นะลูก วันนี้ไม่มีงานอะไรต้องรีบไปทำไม่ใช่หรือ” นิลยาเอ่ยปากอย่างเห็นด้วย

“อย่าไปว่ายายชิงเขาเลยคะ แม่NIL น้ำรี เขาคงหิวมากนะคะ” รติมาหันมาขยิบตาให้เพื่อนสาว “ตอนกลางวันเห็นกินข้าวไปแค่สองสามคำ”

“ทำไมล่ะลูก อาหารกองถ่ายสู้ฝีมือหนูแม่นไม่ได้หรือไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกคะ อาหารที่คุณหมนต์เขาสรรหามาเลี้ยงยายชิงอร่อยทุกอย่าง แต่คุณนักเขียนใหญ่ทำทางอารมณ์ไม่ดีเลยกินไม่ลง” รติมาชิงตอบ

“ใครทำอะไรหลาน บอกนำมา น้ำจะไปจัดการให้เดี๋ยวนี้” หญิงสาวผู้เปรียบเสมือนแม่คนที่สองหันมาคาดคั้นหลานรัก

“ไม่มีใครทำอะไรชิงได้หรอกคะน้ำรี” ซนิภาตอบพร้อมกับถอนหายใจแล้วหันมาเล่นงานเพื่อน “ใครจะไปหน้าระรื่นขึ้นบานใจอย่างแก่ได้ละยายแม่น ทำเหมือนโลกทั้งใบมีแค่แก่กับนายหน้าจิตนั้นแค่สองคน”

“คุณกานต์เขาไม่ได้หน้าจิตสักหน่อย หน้าตาเขาออกจะคมคายเหมือนพวกแขกขาวนะคะน้ำรี” ประโยคหลังหันไปบรรยายสรรพคุณกับแฟนคลับต่างวัย ที่ชื่นชอบเรื่องราวและผู้คนในแวดวงบันเทิงไม่แพ้กัน

“วันหน้าน้ำขอตามไปกองถ่ายด้วยคนนะชิง น้ำอยากเห็นหน้ากานต์เขาลักครั้ง เผื่อว่าน้ำจะเปลี่ยนใจสละโสดตอนแก่”

“โห...น้ำรี เล่นมุขนี้เลยหรือคะ” รติมาร้องร่ากับถูกแย่งของรัก

ของหวังไปต่อหน้าต่อตา

“เหมมหนูเม่น น้ำก็แค่พูดเล่นไปอย่างนั้นเอง ความจริงน้ำแค่อยาก
จะบอกว่า ถ้าน้ำมีลูกชายน่ารักอย่างกานต์สักคน แยกไปใครมาบ้านนี้คงเดิน
ลื่นตกบันได”

“น้ำรีกำลังจะบอกว่า ถ้าบ้านเรามีผู้ชายอย่างกานต์มาอยู่ด้วย หัว-
กระได้จะไม่แห้งอย่างนั้นใช้ไหมคะ”

“ยายชิงหลานรัก สมแล้วที่หลานเป็นนักเขียน น้ำพูดแค่นี้คนเดียว
หลานก็เอาไปขยายความได้เป็นหมากๆ”

ชนิกายิ้มเจื่อนกับคำชมที่ได้รับ ทั้งที่ความจริงแล้วอยากถอนหายใจ
ออกมาดังๆ เพื่อบอกให้รู้ว่าหัวข้อที่นำมาพูดคุยกันบนโต๊ะอาหารในค่ำคืนนี้
เป็นเรื่องที่น่าเบื่อที่สุดในชีวิตเท่าที่เคยได้ยินมา

โดยเฉพาะเพื่อนสนิทที่แสดงท่าที่ชื่นชอบพระเอกชื่อดังอย่างออกหน้า
ออกตาจนเกินงาม นับตั้งแต่মনต์ชิตาแนะนำให้สองฝ่ายได้รู้จักกันอย่างเป็น
ทางการ ขณะที่กานต์เองก็ดูเหมือนจะตอบรับไมตรีที่สาวสวยหยิบยื่นให้
ด้วยความเต็มใจ คงมีแต่เธอกับรัชพลเท่านั้นที่มีความรู้สึกไม่ต่างกัน รายนั้น
แม้จะไม่เอ่ยปากออกมาตรงๆ แต่สีหน้าท่าทางบ่งบอกให้รู้ถึงความอึดอัดใจ
กับท่าที่สนิทสนมของสองหนุ่มสาวอย่างชัดเจน

“ถ้าน้ำรียอยากได้คุณกานต์มาเป็นลูกชาย คงต้องเหนียวหน่อยละคะ”

“ทำไมละหนูเม่น พ่อแม่กานต์เขาหวงลูกชายมากเลยเธอ”

“ไม่ใช่พ่อแม่หรอกค่ะที่หวง ผู้จัดการส่วนตัวเขาต่างหาก” รัตติมาบอก
เสียงเข้ม ก่อนหันมาทางชนิกาย “แกรู้สึกอย่างฉันไหมยายชิง”

“รู้สึกอะไร”

“ก็รู้สึกว่านายรัชพลอะไรนั่น ท่าทางหวงคุณกานต์จนเกินเหตุ”

“เกินเหตุยังไง” ชนิกาวางช้อนแล้วคว้าแก้วน้ำมาดื่ม

“ก็แบบที่ผู้ชายเขาหวงกันไง”

“นี่อย่าบอกนะว่าคุณกานต์...” อารีร้องออกมาอย่างเสียดาย

“คุณกานต์เขาแมนเต็มร้อยคะน้ำรี แต่ผู้จัดการของเขานี้สิ ไม่รู้ ฮอว์โมนเพศหญิงในตัวจะเยอะเกินไปหรือเปล่า” รติมาพูดพลางค้อนปะหลับปะหลือก รวากับคนที่ถูกพาดพิงนั่งอยู่ในที่นี้ด้วย

“เขาเป็นเพื่อนกัน”

“ฉันก็พยายามจะคิดอย่างนั้นเหมือนกัน เหมือนกับที่คนอื่นเข้าใจว่าฉันกับแกเป็นแฟนกันนั่นละ”

“แม่หนักแล้วเชื่อว่าคนอื่นต้องมองแบบนี้” นิลยาเริ่มนั่งไม่ติดที่ “แม่บอกตั้งหลายครั้งหลายหนแล้ว ให้ซิงเลิกแต่งตัวแบบนี้เสียที ผมก็เลี้ยงให้มันยาวได้แล้ว”

“แม่...ซิงบอกกับแม่หลายครั้งแล้วเหมือนกันว่าซิงเป็นผู้หญิง แล้วซิงก็ไม่สนใจด้วยว่าใครจะมองยังไงคิดยังไง ซิงไม่ต้องการเปลี่ยนตัวเองเพราะคำพูดคนอื่นนะคะแม่”

“แม่ไม่ต้องห่วงหรอกคะ เม่นยืนยันกับพวกที่สงสัยว่าเราสองคนเป็นแฟนกันไปหมดแล้ว เม่นรับรองว่ายายซิงเป็นทอม เอ๊ย ไม่ใช่ เป็นผู้หญิง ล้านเปอร์เซ็นต์ค่ะ” รติมาเน้นตรงท้ายประโยค

“แม่ไม่ได้ห่วงเรื่องทอมเรื่องต๊ออะไรนั่นหรอก แม่แค่อยากได้ลูกสาวคนเดิมของแม่กลับคืนมา” นิลยาบอกเสียงอ่อนลงกว่าเดิม ก่อนตบท้ายเหมือนเช่นทุกครั้งว่า “แต่จะว่าไปแล้ว ซิงจะเป็นยังไง แต่งตัวแบบไหน แม่ก็รับได้ทั้งนั้น ขอแค่ลูกของแม่มีความสุขก็พอ”

“ซิงสัญญาว่าถ้ามีเวลา ซิงจะลุกขึ้นมาทำสวยให้หวั่นได้บ้านเราไม่แห้ง สวยไม่มันเยิ้มมันยัง เอาแบบให้ยายคุณหนูไฮโซที่ซิดซ้ายไปเลยนะคะแม่” ซินิภาพูดจบก็หัวเราะกลบเกลื่อนข้อด้อยของตัวเอง

เธอก็แค่พูดเล่นๆ เหม...ใครจะไปสวยสู้หงส์หยกที่หน้าใสแต่งตลอดเวลา ไม่เว้นแม้กระทั่งเวลาอยู่หน้าเตาได้ละ

“แกอยากสวยเมื่อไหร่ มาหาฉันได้ทุกเวลา ฉันยินดีให้คำปรึกษา” รติมายิ้มหวาน ก่อนเชิญชวนเจ้าบ้านรับประทานอาหาร “แม่zilกับน้ำรีสอง